

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 327

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 51
5 decembrie 2008

Cuprins

I Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (CE) nr. 1207/2008 al Consiliului din 28 noiembrie 2008 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 639/2004 privind gestionarea flotelor de pescuit înregistrate în regiunile ultraperiferice ale Comunității** 1
- Regulamentul (CE) nr. 1208/2008 al Comisiei din 4 decembrie 2008 de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume 3
- Regulamentul (CE) nr. 1209/2008 al Comisiei din 4 decembrie 2008 de modificare a prețurilor reprezentative și a valorilor taxelor suplimentare de import pentru anumite produse din sectorul zahărului, stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 945/2008 pentru anul de comercializare 2008/2009 5

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2008/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 de modificare a Directivei 2006/66/CE privind bateriile și acumulatorii și deșeurile de baterii și acumulatori în ceea ce privește introducerea pe piață a bateriilor și a acumulatorilor ⁽¹⁾** 7
- ★ **Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară** 9

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

II Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie

DECIZII

Consiliu

2008/903/CE:

- ★ **Decizia Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Confederația Elvețiană** 15

2008/904/CE:

- ★ **Decizia Consiliului din 27 noiembrie 2008 de numire a unui membru olandez și a doi supleanți olandezi în cadrul Comitetului Regiunilor** 18

2008/905/CE:

- ★ **Decizia Consiliului din 27 noiembrie 2008 de modificare a anexei 13 la Instrucțiunile consulare comune privind completarea autocolantelor de viză** 19

2008/906/CE:

- ★ **Decizia Consiliului din 27 noiembrie 2008 de numire a doi membri danezi și a doi supleanți danezi în cadrul Comitetului Regiunilor** 21

Comisie

2008/907/CE:

- ★ **Decizia Comisiei din 3 noiembrie 2008 de stabilire a garanțiilor sanitare privind transportul ecvideelor provenite dintr-o țară terță către o altă țară terță în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (c) din Directiva 91/496/CEE a Consiliului [notificată cu numărul C(2008) 6296] ⁽¹⁾**..... 22

2008/908/CE:

- ★ **Decizia Comisiei din 28 noiembrie 2008 de autorizare a unor state membre să își revizuiască programul anual de monitorizare a ESB [notificată cu numărul C(2008) 7288]**..... 24

III Acte adoptate în temeiul Tratatului UE

ACTE ADOPTATE ÎN TEMEIUL TITLULUI VI DIN TRATATUL UE

- ★ **Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană** 27

Rectificări

- ★ **Rectificare la Directiva 93/92/CEE a Consiliului din 29 octombrie 1993 privind montarea dispozitivelor de iluminat și semnalizare luminoasă pe autovehicule cu două sau trei roți (JO L 311, 14.12.1993) (Ediția specială în limba română, capitolul 7, volumul 3, p. 30)** 47

Aviz cititorilor (A se vedea coperta a treia)

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (CE) NR. 1207/2008 AL CONSILIULUI

din 28 noiembrie 2008

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 639/2004 privind gestionarea flotelor de pescuit înregistrate în regiunile ultraperiferice ale Comunității

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 37 și articolul 299 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 639/2004 al Consiliului din 30 martie 2004 privind gestionarea flotelor de pescuit înregistrate în regiunile ultraperiferice ale Comunității ⁽²⁾ permite derogări de la articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului ⁽³⁾. Respectivul articol prevede un program general de gestionare a intrărilor, precum și a ieșirilor din flotă.

(2) Articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (CE) nr. 639/2004 stabilește perioada de valabilitate a derogării de la programul de intrare/ieșire din flotă a navelor care au beneficiat de un ajutor public pentru reinnoire. Respectiva perioadă a fost stabilită inițial până la 31 decembrie 2007, iar ulterior a fost prelungită până la 31 decembrie 2008, în urma acordului politic la care a ajuns Consiliul la 19 iunie 2006 cu privire la Fondul european pentru pescuit.

(3) Actul Comisiei, prin care s-a permis statelor membre interesate să acorde ajutoare de stat, a fost adoptat mai târziu decât s-a prevăzut. Având în vedere faptul că șantierele interesate au o capacitate limitată, punerea

completă în aplicare a acordului politic la care a ajuns Consiliul la 19 iunie 2006 devine imposibilă până la termenul limită de 31 decembrie 2008.

(4) Prin urmare, este oportună prelungirea până în 2011 a termenului limită pentru derogarea prevăzută la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (CE) nr. 639/2004.

(5) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 639/2004 ar trebui să fie modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 639/2004 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. fără a aduce atingere punctului 3 anterior, derogarea prevăzută la punctul 1 litera (a) pentru navele de pescuit care au beneficiat de un ajutor public pentru reinnoire încetează să se mai aplice după trei ani de la acordarea ajutorului public pentru reinnoire și, în orice caz, până la 31 decembrie 2011.”

2. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

Raport

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentului regulament cel târziu la 30 iunie 2012.”

⁽¹⁾ Avizul din 21 octombrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ JO L 102, 7.4.2004, p. 9.

⁽³⁾ JO L 358, 31.12.2002, p. 59.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 28 noiembrie 2008.

Pentru Consiliu
Președintele
M. BARNIER

REGULAMENTUL (CE) NR. 1208/2008 AL COMISIEI**din 4 decembrie 2008****de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume**

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) ⁽¹⁾,având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 al Comisiei din 21 decembrie 2007 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentelor (CE) nr. 2200/96, (CE) nr. 2201/96 și (CE) nr. 1182/2007 ale Consiliului în sectorul fructelor și legumelor ⁽²⁾, în special articolul 138 alineatul (1),

întrucât:

Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 prevede, ca urmare a rezultatelor negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay, criteriile pentru stabilirea de către Comisie a valorilor forfetare de import din țări terțe pentru produsele și perioadele menționate în partea A din anexa XV la regulamentul respectiv,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Valorile forfetare de import prevăzute la articolul 138 din Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 se stabilesc în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 5 decembrie 2008.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 4 decembrie 2008.

Pentru Comisie

Jean-Luc DEMARTY

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 350, 31.12.2007, p. 1.

ANEXĂ

Valorile forfetare de import pentru determinarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

(EUR/100 kg)

Cod NC	Codul țărilor terțe ⁽¹⁾	Valoare forfetară de import
0702 00 00	MA	67,0
	TR	79,7
	ZZ	73,4
0707 00 05	JO	167,2
	MA	60,3
	TR	89,0
	ZZ	105,5
0709 90 70	JO	230,6
	MA	79,8
	TR	87,5
	ZZ	132,6
0805 10 20	BR	44,6
	MA	68,4
	TR	54,6
	UY	34,6
	ZA	43,6
	ZW	43,5
	ZZ	48,2
0805 20 10	MA	64,3
	TR	65,0
	ZZ	64,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	AR	62,9
	HR	49,2
	IL	85,6
	TR	58,9
	ZZ	64,2
0805 50 10	MA	64,0
	TR	57,7
	ZA	79,4
	ZZ	67,0
0808 10 80	CA	89,4
	CL	67,1
	CN	80,0
	MK	34,8
	US	107,7
	ZA	113,0
	ZZ	82,0
0808 20 50	AR	73,4
	CL	48,4
	CN	41,3
	TR	110,3
	US	122,0
	ZZ	79,1

⁽¹⁾ Nomenclatorul țărilor, astfel cum este stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1833/2006 al Comisiei (JO L 354, 14.12.2006, p. 19). Codul „ZZ” reprezintă „alte origini”.

REGULAMENTUL (CE) NR. 1209/2008 AL COMISIEI**din 4 decembrie 2008****de modificare a prețurilor reprezentative și a valorilor taxelor suplimentare de import pentru anumite produse din sectorul zahărului, stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 945/2008 pentru anul de comercializare 2008/2009**

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP”) ⁽¹⁾,având în vedere Regulamentul (CE) nr. 951/2006 al Comisiei din 30 iunie 2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 318/2006 al Consiliului în ceea ce privește schimburile cu țările terțe în sectorul zahărului ⁽²⁾, în special articolul 36 alineatul (2) al doilea paragraf a doua teză,

întrucât:

- (1) Valorile prețurilor reprezentative și ale taxelor suplimentare aplicabile la importul de zahăr alb, de zahăr brut și de anumite siropuri pentru anul de comercializare

2008/2009 s-au stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 945/2008 al Comisiei ⁽³⁾. Aceste prețuri și taxe au fost modificate ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1149/2008 al Comisiei ⁽⁴⁾.

- (2) Având în vedere datele de care dispune în prezent Comisia, se impune modificarea valorilor respective, în conformitate cu normele și procedurile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 951/2006,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Prețurile reprezentative și taxele suplimentare aplicabile la importul produselor menționate la articolul 36 din Regulamentul (CE) nr. 951/2006, stabilite de Regulamentul (CE) nr. 945/2008 pentru anul de comercializare 2008/2009, se modifică și figurează în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 5 decembrie 2008.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 4 decembrie 2008.

Pentru Comisie

Jean-Luc DEMARTY

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 178, 1.7.2006, p. 24.

⁽³⁾ JO L 258, 26.9.2008, p. 56.

⁽⁴⁾ JO L 309, 20.11.2008, p. 3.

ANEXĂ

Valori modificate ale prețurilor reprezentative și ale taxelor suplimentare de import pentru zahărul alb, zahărul brut și produsele înscrise la codul NC 1702 90 95 aplicabile începând cu 5 decembrie 2008

(EUR)

Codul NC	Valoarea prețului reprezentativ la 100 kg net din produsul în cauză	Valoarea taxei suplimentare la 100 kg net din produsul în cauză
1701 11 10 ⁽¹⁾	23,24	4,68
1701 11 90 ⁽¹⁾	23,24	9,91
1701 12 10 ⁽¹⁾	23,24	4,49
1701 12 90 ⁽¹⁾	23,24	9,48
1701 91 00 ⁽²⁾	25,79	12,35
1701 99 10 ⁽²⁾	25,79	7,82
1701 99 90 ⁽²⁾	25,79	7,82
1702 90 95 ⁽³⁾	0,26	0,39

⁽¹⁾ Stabilire pentru calitatea standard, astfel cum este definită la punctul III din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1234/2007.⁽²⁾ Stabilire pentru calitatea standard, astfel cum este definită la punctul II din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1234/2007.⁽³⁾ Stabilire la 1 % de conținut de zaharoză.

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2008/103/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 19 noiembrie 2008

de modificare a Directivei 2006/66/CE privind bateriile și acumulatorii și deșeurile de baterii și acumulatori în ceea ce privește introducerea pe piață a bateriilor și a acumulatorilor

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95 alineatul (1),

Articolul 1

Modificarea Directivei 2006/66/CE

având în vedere propunerea Comisiei,

Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2006/66/CE se înlocuiește cu următorul text:

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

„(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că bateriile sau acumulatorii care nu îndeplinesc cerințele prezentei directive nu sunt introduse pe piață după data de 26 septembrie 2008.

după consultarea Comitetului Regiunilor,

Bateriile și acumulatorii care nu îndeplinesc cerințele prezentei directive și sunt introduse pe piață după data menționată se retrag de pe piață.”

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

Articolul 2

Transpunere

întrucât:

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 5 ianuarie 2009.

(1) Ar trebui clarificat articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2006/66/CE ⁽³⁾, pentru a permite păstrarea pe piață în Comunitate, după data de 26 septembrie 2008, a bateriilor și a acumulatorilor introduși legal pe piață, oriunde în Comunitate, înainte de data menționată, și care nu corespund cerințelor directivei sus-menționate. Această clarificare ar oferi securitate juridică în ceea ce privește bateriile introduse pe piață în Comunitate și ar asigura funcționarea fără probleme a pieței interne. Această clarificare este conformă cu principiul reducerii la minimum a deșeurilor și ar contribui la diminuarea sarcinilor administrative.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Prin urmare, Directiva 2006/66/CE ar trebui modificată în consecință,

(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

⁽¹⁾ Avizul din 9 iulie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 9 iulie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 octombrie 2008.

⁽³⁾ JO L 266, 26.9.2006, p. 1.

*Articolul 4***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 19 noiembrie 2008.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
J.-P. JOUYET

DIRECTIVA 2008/104/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 19 noiembrie 2008****privind munca prin agent de muncă temporară**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 137 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ⁽³⁾. Directiva este, în special, concepută pentru a asigura respectarea deplină a articolului 31 din cartă, care prevede că orice lucrător are dreptul la condiții de muncă care să respecte sănătatea, securitatea și demnitatea sa, la o limitare a duratei maxime de muncă, la perioade de odihnă zilnică și săptămânală, precum și la o perioadă anuală de concediu plătit.
- (2) Carta comunitară privind drepturile sociale fundamentale ale lucrătorilor prevede la punctul 7, printre altele, că realizarea pieței interne trebuie să conducă la îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă ale lucrătorilor din Comunitatea Europeană; acest proces se va realiza prin alinierea progresului privind condițiile menționate, în principal cu privire la formele de muncă, precum munca pe baza unui contract de muncă pe durată determinată, munca cu fracțiune de normă, munca prin agent de muncă temporară (denumită în continuare „muncă temporară”) și munca sezonieră.

(3) La 27 septembrie 1995, Comisia s-a consultat cu partenerii sociali la nivel comunitar, în conformitate cu articolul 138 alineatul (2) din tratat, privind orientarea acțiunii comunitare cu privire la flexibilitatea programului de muncă și la siguranța locului de muncă pentru lucrători.

(4) După consultarea respectivă, Comisia a considerat că acțiunea comunitară este recomandabilă și la 9 aprilie 1996 s-a consultat încă o dată cu partenerii sociali, în conformitate cu articolul 138 alineatul (2) din tratat, cu privire la conținutul propunerii avute în vedere.

(5) În introducerea la acordul-cadru privind munca pe durată determinată încheiat la 18 martie 1999, semnatarii și-au manifestat intenția de a lua în considerare necesitatea unui acord similar cu privire la munca temporară și au decis să nu includă lucrătorii care își desfășoară activitatea prin agent de muncă temporară în directiva privind munca pe durată determinată.

(6) Organizațiile intersectoriale cu caracter general, și anume Uniunea Confederațiilor Industriale și Patronale din Europa (UNICE) ⁽⁴⁾, Centrul European al Întreprinderilor cu Participare Publică și al Întreprinderilor de Interes Economic General (CEEP) și Confederația Europeană a Sindicatelor (CES), au informat Comisia, printr-o scrisoare comună din 29 mai 2000, asupra dorinței lor de a iniția procesul prevăzut la articolul 139 din tratat. Printr-o altă scrisoare comună din 28 februarie 2001, aceștia au solicitat Comisiei prelungirea cu o lună a termenului menționat la articolul 138 alineatul (4). Comisia a răspuns favorabil acestei solicitări și a prelungit termenul pentru negocieri până la 15 martie 2001.

(7) La 21 mai 2001, partenerii sociali au recunoscut faptul că negocierile lor cu privire la munca temporară nu au dus la niciun acord.

(8) În martie 2005, Consiliul European a considerat vitală relansarea Strategiei de la Lisabona și reorientarea priorităților sale în direcția creșterii economice și a ocupării forței de muncă. Consiliul a aprobat Liniile directe integrate pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă 2005-2008, care vizează, printre altele, promovarea flexibilității, precum și a securității locului de muncă și reducerea segmentării pieței muncii, ținându-se seama în mod corespunzător de rolul partenerilor sociali.

⁽¹⁾ JO C 61, 14.3.2003, p. 124.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 21 noiembrie 2002 (JO C 25 E, 29.1.2004, p. 368), Poziția comună a Consiliului din 15 septembrie 2008 și Poziția Parlamentului European din 22 octombrie 2008 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO C 303, 14.12.2007, p. 1.

⁽⁴⁾ Din ianuarie 2007, noua denumire a UNICE este BUSINESSSEUROPE.

- (9) În conformitate cu Comunicarea Comisiei privind Agenda socială pentru perioada până în 2010, care a fost salutăată de Consiliul European din martie 2005 ca o contribuție în direcția realizării obiectivelor Strategiei de la Lisabona prin consolidarea modelului social european, Consiliul European a considerat că noile forme de organizare a muncii și o mai mare diversitate de dispoziții contractuale pentru lucrători și întreprinderi, care combină mai bine flexibilitatea cu securitatea, ar spori adaptabilitatea. În plus, Consiliul European din decembrie 2007 a aprobat principiile comune convenite privind flexisecuritatea, care asigură un echilibru între flexibilitate și securitate pe piața muncii și îi ajută atât pe angajați, cât și pe angajatori să profite de oportunitățile pe care le oferă globalizarea.
- (10) Există diferențe considerabile la nivelul utilizării muncii temporare și la nivelul situației juridice, al statutului și al condițiilor de muncă pentru lucrătorii prin agent de muncă temporară (denumiți în continuare „lucrători temporari”) în cadrul Uniunii Europene.
- (11) Munca temporară răspunde nu numai necesităților în materie de flexibilitate ale întreprinderilor, dar și necesității lucrătorilor de a-și armoniza viața profesională cu cea privată. Astfel, munca temporară contribuie la crearea de locuri de muncă și la participarea și integrarea pe piața muncii.
- (12) Prezenta directivă stabilește un cadru de protecție pentru lucrătorii temporari, care este nediscriminatoriu, transparent și proporțional și respectă diversitatea piețelor muncii și ale relațiilor între partenerii sociali.
- (13) Directiva 91/383/CEE a Consiliului din 25 iunie 1991 de completare a măsurilor destinate să promoveze îmbunătățirea securității și sănătății la locul de muncă în cazul lucrătorilor care au un raport de muncă pe durată determinată sau un raport de muncă temporară ⁽¹⁾ stabilește dispozițiile privind siguranța și sănătatea aplicabile lucrătorilor temporari.
- (14) Condițiile de muncă și de angajare de bază aplicabile lucrătorilor temporari ar trebui să fie cel puțin acelea care s-ar aplica lucrătorilor în cazul în care aceștia ar fi recrutați de întreprinderea utilizatoare pentru a ocupa același loc de muncă.
- (15) Contractele de muncă pe durată nedeterminată reprezintă forma generală de raport de muncă. În cazul lucrătorilor care au încheiat un contract pe durată nedeterminată cu agentul de muncă temporară, având în vedere protecția specială pe care o oferă acest tip de contract, ar trebui să se introducă o dispoziție care să permită excepții de la regulile aplicabile în întreprinderea utilizatoare.
- (16) Pentru a aborda în mod flexibil diversitatea piețelor muncii și a relațiilor industriale, statele membre pot permite partenerilor sociali să definească condițiile de muncă și de angajare, cu condiția ca nivelul general de protecție pentru lucrătorii temporari să fie respectat.
- (17) În plus, în anumite circumstanțe speciale, statele membre ar trebui, pe baza unui acord încheiat de partenerii sociali la nivel național, să poată deroga, în anumite limite, de la principiul egalității de tratament, în măsura în care se oferă un nivel corespunzător de protecție.
- (18) Îmbunătățirea protecției minime pentru lucrătorii temporari ar trebui să fie însoțită de revizuirea oricăror restricții sau interdicții care au fost impuse pentru munca temporară. Acestea pot fi justificate numai de interesul general privind, în special, protecția lucrătorilor, cerințele privind siguranța și sănătatea la locul de muncă și necesitatea de a asigura funcționarea corespunzătoare a pieței muncii și prevenirea abuzurilor.
- (19) Prezenta directivă nu aduce atingere autonomiei partenerilor sociali și nici nu ar trebui să afecteze relațiile dintre partenerii sociali, inclusiv dreptul de a negocia și de a încheia convenții colective de muncă în conformitate cu legislația și cu practicile naționale, respectând, în același timp, legislația comunitară în vigoare.
- (20) Dispozițiile prezentei directive cu privire la restricțiile sau interdicțiile referitoare la munca temporară nu aduc atingere legislației sau practicilor naționale care interzic înlocuirea lucrătorilor aflați în grevă cu lucrători temporari.
- (21) Statele membre ar trebui să prevadă proceduri administrative sau judiciare pentru a proteja drepturile lucrătorilor temporari, precum și sancțiuni eficiente, disuasive și proporționale în cazul încălcării obligațiilor stabilite prin prezenta directivă.
- (22) Prezenta directivă ar trebui să fie pusă în aplicare în conformitate cu dispozițiile tratatului privind libertatea de a presta servicii și libertatea de stabilire și fără a aduce atingere Directivei 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii ⁽²⁾.

⁽¹⁾ JO L 206, 29.7.1991, p. 19.

⁽²⁾ JO L 18, 21.1.1997, p. 1.

- (23) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume stabilirea unui cadru armonizat la nivel comunitar pentru protecția lucrătorilor temporari, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Comunității prin introducerea unor cerințe minime aplicabile în întreaga Comunitate, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică lucrătorilor care au încheiat un contract de muncă sau se află într-un raport de muncă cu un agent de muncă temporară și care sunt puși la dispoziția unor întreprinderi utilizatoare pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acestora.

(2) Prezenta directivă se aplică întreprinderilor publice și private care sunt agenți de muncă temporară sau întreprinderi utilizatoare angajate în activități economice, indiferent dacă au sau nu un scop lucrativ.

(3) În urma consultărilor cu partenerii sociali, statele membre pot stabili că prezenta directivă nu se aplică raporturilor sau contractelor de muncă încheiate în cadrul unui anumit program public sau care beneficiază de ajutor public, de formare profesională, integrare sau reconversie profesională.

Articolul 2

Obiectivul

Obiectivul prezentei directive este acela de a asigura protecția lucrătorilor temporari și de a îmbunătăți calitatea muncii prin agent de muncă temporară prin asigurarea aplicării principiului egalității de tratament, astfel cum este prevăzut la articolul 5, lucrătorilor temporari și prin recunoașterea agenților de muncă temporară în calitate de angajatori, ținând seama în același timp de necesitatea de a stabili un cadru corespunzător pentru utilizarea muncii temporare în vederea contribuirii în mod efectiv la crearea de locuri de muncă și la dezvoltarea unor forme de muncă flexibile.

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentei directive:

- (a) „lucrător” înseamnă orice persoană care, în statul membru respectiv, este protejată ca lucrător în cadrul dreptului național al muncii;
- (b) „agent de muncă temporară” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce, în conformitate cu legislația națională, încheie contracte de muncă sau raporturi de muncă cu lucrători temporari pentru a-i pune la dispoziția unor întreprinderi utilizatoare, pentru a lucra cu titlu temporar sub supravegherea și conducerea acestora;
- (c) „lucrător temporar” înseamnă un lucrător care a încheiat un contract de muncă sau se află într-un raport de muncă cu un agent de muncă temporară în vederea punerii sale la dispoziția unei întreprinderi utilizatoare pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acesteia;
- (d) „întreprindere utilizatoare” înseamnă orice persoană fizică sau juridică pentru care și sub supravegherea și conducerea căreia muncește temporar un lucrător temporar;
- (e) „misiune de muncă temporară” înseamnă perioada în care lucrătorul temporar este pus la dispoziția întreprinderii utilizatoare pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acesteia;
- (f) „condiții de bază de muncă și de angajare” înseamnă condițiile de muncă și de angajare stabilite prin legislație, reglementări, dispoziții administrative, convenții colective și/sau alte dispoziții generale obligatorii în vigoare în întreprinderea utilizatoare cu privire la:
- (i) durata timpului de lucru, orele suplimentare, pauzele, perioadele de repaus, munca pe timp de noapte, concediile și sărbătorile legale;
- (ii) remunerație.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere legislației naționale în ceea ce privește definițiile remunerației, a contractului de muncă, a raporturilor de muncă, sau a lucrătorului.

Statele membre nu trebuie să excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive lucrători, contracte de muncă sau raporturi de muncă exclusiv pe motiv că se referă la lucrători care muncesc cu fracțiuni de normă, lucrători cu contract pe durată determinată sau persoane care au un contract de muncă sau se află în raporturi de muncă cu un agent de muncă temporară.

Articolul 4

Revizuirea restricțiilor și a interdicțiilor

(1) Interdicțiile și restricțiile privind utilizarea muncii temporare se justifică numai pe motive de interes general privind, în special, protecția lucrătorilor temporari, cerințele privind siguranța și sănătatea la locul de muncă sau necesitatea de a asigura funcționarea corespunzătoare a pieței muncii și prevenirea abuzurilor.

(2) Până la 5 decembrie 2011, statele membre, după consultarea partenerilor sociali, în conformitate cu legislația națională, cu practicile și convențiile colective, revizuiesc orice restricție sau interdicție privind utilizarea muncii temporare, pentru a verifica dacă acestea sunt justificate de motivele menționate la alineatul (1).

(3) În cazul în care aceste restricții sau interdicții sunt prevăzute în convenții colective, revizuirea menționată la alineatul (2) poate fi efectuată de partenerii sociali care au negociat convențiile respective.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu aduc atingere cerințelor interne cu privire la înregistrarea, acordarea de licențe, certificarea, garanțiile financiare sau monitorizarea agenților de muncă temporară.

(5) Până la 5 decembrie 2011 statele membre informează Comisia cu privire la rezultatele revizuirii menționate la alineatele (2) și (3).

CAPITOLUL II

CONDIȚIILE DE MUNCĂ ȘI DE ANGAJARE

Articolul 5

Principiul egalității de tratament

(1) Condițiile de bază de angajare și de muncă aplicabile lucrătorilor temporari sunt, pe durata misiunii de muncă temporară în cadrul unei întreprinderi utilizatoare, cel puțin acelea care s-ar aplica lucrătorilor în cazul în care aceștia ar fi fost recrutați direct de întreprinderea utilizatoare respectivă pentru a ocupa același loc de muncă.

În scopul aplicării paragrafului de mai sus, normele în vigoare în întreprinderea utilizatoare cu privire la:

- (a) protecția femeilor însărcinate și a mamelor care alăptează și protecția copiilor și a tinerilor; precum și
- (b) egalitatea de tratament între femei și bărbați și orice acțiune de combatere a discriminării pe considerente de sex, rasă sau origine etnică, religie, convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală,

trebuie respectate în conformitate cu legislația, reglementările, dispozițiile administrative, convențiile colective și/sau orice alte dispoziții generale.

(2) În ceea ce privește remunerațiile, statele membre, în urma consultării partenerilor sociali, pot stabili că se poate face o excepție de la principiul stabilit la alineatul (1) atunci când lucrătorii temporari care au încheiat un contract de muncă pe durată nedeterminată cu un agent de muncă temporară continuă să fie remunerați în perioadele dintre misiunile de muncă temporară.

(3) După consultarea partenerilor sociali, statele membre le pot acorda acestora, la un nivel corespunzător și în conformitate cu condițiile stabilite de statele membre, posibilitatea de a rămâne sau de a deveni parte la convenții colective care pot cuprinde dispoziții privind condițiile de muncă și angajare ale lucrătorilor temporari care pot fi diferite de cele menționate la alineatul (1), respectând în același timp protecția generală de care se bucură lucrătorii temporari.

(4) Atât timp cât se oferă un nivel corespunzător de protecție lucrătorilor temporari, statele membre în care nu există un sistem prevăzut de lege care să confere convențiilor colective un caracter general aplicabil sau un sistem prevăzut de lege sau aplicat în practică prin care să fie extinse dispozițiile respective convenții la toate întreprinderile similare dintr-un anumit sector sau dintr-o anumită zonă geografică pot, după consultarea partenerilor sociali la nivel național și pe baza unui acord încheiat de aceștia, să stabilească reglementări privind condițiile de muncă și de angajare de bază care derogă de la principiul stabilit la alineatul (1). Aceste reglementări pot prevedea o perioadă de tranziție până la aplicarea egalității de tratament.

Reglementările menționate în acest alineat trebuie să fie în conformitate cu legislația comunitară și să fie suficient de precise și de accesibile pentru a permite sectoarelor și întreprinderilor în cauză să își identifice și să își respecte obligațiile. În special statele membre indică, în aplicarea articolului 3 alineatul (2), dacă regimurile profesionale de securitate socială, inclusiv regimurile de pensii, de concediu medical plătit sau de participare financiară sunt incluse în condițiile de muncă și de angajare de bază menționate la alineatul (1). Aceste reglementări nu trebuie să aducă atingere acordurilor încheiate la nivel național, regional, local sau sectorial care nu sunt mai puțin favorabile lucrătorilor.

(5) Statele membre iau măsuri corespunzătoare, în conformitate cu legislația și/sau practicile naționale, în vederea prevenirii abuzurilor în aplicarea prezentului articol și în special în vederea prevenirii unor misiuni de muncă temporară succesive, concepute pentru a eluda dispozițiile prezentei directive. Statele membre informează Comisia cu privire la astfel de măsuri.

Articolul 6

Accesul la un loc de muncă, la beneficii colective și la formare profesională

(1) Lucrătorii temporari sunt informați cu privire la existența oricărui loc de muncă vacant în întreprinderea utilizatoare, pentru a li se acorda aceeași oportunitate de a ocupa un loc de muncă permanent ca și celorlalți lucrători din întreprinderea utilizatoare respectivă. Aceste informații pot fi oferite printr-un anunț general plasat într-un loc adecvat în întreprinderea în cadrul căreia și sub supravegherea căreia își desfășoară misiunea lucrătorii temporari.

(2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că orice clauză care interzice sau poate împiedica încheierea unui contract de muncă sau stabilirea unui raport de muncă între întreprinderea utilizatoare și lucrătorul temporar, după încheierea misiunii acestuia, este nulă și neavenită sau poate fi declarată nulă și neavenită.

Acest alineat nu aduce atingere dispozițiilor în temeiul cărora agenții de muncă temporară primesc o recompensă rezonabilă pentru serviciile aduse întreprinderilor utilizatoare prin punerea la dispoziție, recrutarea și formarea lucrătorilor temporari.

(3) Agenții de muncă temporară nu percep nicio taxă lucrătorilor temporari în schimbul demersurilor în vederea recrutării acestora de către întreprinderea utilizatoare sau pentru încheierea unui contract de muncă sau stabilirea unui raport de muncă cu o întreprindere utilizatoare după încheierea unei misiuni în cadrul întreprinderii respective.

(4) Fără a aduce atingere articolului 5 alineatul (1), lucrătorilor temporari li se acordă acces la structurile sau facilitățile colective din întreprinderea utilizatoare, în special la cantină, la spațiile pentru îngrijirea copiilor și la serviciile de transport în condiții identice cu cele aplicate lucrătorilor angajați direct de întreprindere, cu excepția cazurilor în care diferența de tratament este justificată de motive obiective.

(5) Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare sau promovează dialogul între partenerii sociali, în conformitate cu practicile și tradițiile naționale, în vederea:

- (a) ameliorării accesului lucrătorilor temporari la structurile de formare și de îngrijire a copiilor la nivelul agenților de muncă temporară, chiar în perioadele dintre misiuni, în vederea îmbunătățirii dezvoltării carierelor lor și a capacității acestora de a găsi un loc de muncă;
- (b) ameliorării accesului lucrătorilor temporari la formările organizate pentru lucrătorii întreprinderilor utilizatoare.

Articolul 7

Reprezentarea lucrătorilor temporari

(1) Lucrătorii temporari sunt luați în considerare, în condițiile stabilite de statele membre, la calcularea pragului peste care se

formează organismele care îi reprezintă pe lucrători, stabilite prin legislația comunitară și națională și prin convențiile colective, la nivelul agentului de muncă temporară.

(2) Statele membre pot stabili că, în condițiile definite de acestea, lucrătorii temporari sunt luați în considerare la calcularea pragului peste care se formează organismele care îi reprezintă pe lucrători, stabilite prin legislația comunitară și națională și prin convențiile colective, la nivelul întreprinderii utilizatoare, în același fel ca și în cazul în care aceștia ar fi lucrători angajați direct de întreprinderea utilizatoare pe aceeași perioadă.

(3) Statele membre care recurg la posibilitatea menționată la alineatul (2) nu sunt obligate să pună în aplicare dispozițiile alineatului (1).

Articolul 8

Informarea reprezentanților lucrătorilor

Fără a aduce atingere dispozițiilor naționale și comunitare cu privire la informare și consultare, care sunt mai stricte și/sau mai specifice, și, în special, Directivei 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană⁽¹⁾, întreprinderea utilizatoare trebuie să ofere informații corespunzătoare cu privire la utilizarea lucrătorilor temporari atunci când pune la dispoziție informații cu privire la situația încadrării personalului din întreprindere organismelor care reprezintă lucrătorii înființate în conformitate cu legislația națională și comunitară.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 9

Cerințe minime

(1) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a aplica sau de a adopta acte cu putere de lege sau acte administrative mai favorabile pentru lucrători sau de a promova ori de a permite convenții colective încheiate între partenerii sociali mai favorabile lucrătorilor.

(2) Punerea în aplicare a prezentei directive nu constituie în nicio situație temei suficient pentru a justifica o reducere a nivelului general de protecție a lucrătorilor din domeniile reglementate de prezenta directivă. Aceasta nu aduce atingere drepturilor statelor membre și/sau ale partenerilor sociali de a adopta, în funcție de evoluția împrejurărilor, acte cu putere de lege, acte administrative sau de natură contractuală diferite de cele aflate în vigoare, la data adoptării prezentei directive, cu condiția de a fi respectate întotdeauna cerințele minime cuprinse în prezenta directivă.

⁽¹⁾ JO L 80, 23.3.2002, p. 29.

Articolul 10**Sancțiuni**

(1) Statele membre prevăd măsuri corespunzătoare în cazul nerespectării prezentei directive de către agentul de muncă temporară sau de către întreprinderea utilizatoare. Acestea se asigură în special că sunt disponibile proceduri administrative sau judiciare adecvate pentru a permite asigurarea respectării obligațiilor care decurg din prezenta directivă.

(2) Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării legislației naționale adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu caracter de descurajare. Statele membre notifică aceste dispoziții Comisiei până la 5 decembrie 2011. Statele membre notifică Comisiei orice modificări ulterioare aduse respectivelor dispoziții într-un termen rezonabil. Acestea se asigură în special că lucrătorii și/sau reprezentanții acestora beneficiază de mijloace corespunzătoare în vederea asigurării respectării obligațiilor care decurg din prezenta directivă.

Articolul 11**Punere în aplicare**

(1) Statele membre adoptă și publică actele cu putere de lege și actele administrative necesare conformării cu prezenta directivă până la 5 decembrie 2011 sau se asigură că partenerii sociali introduc dispozițiile necesare printr-un acord, statele membre trebuind să adopte toate măsurile necesare care să le permită garantarea în orice moment a atingerii obiectivelor cuprinse în prezenta directivă. Acestea informează de îndată Comisia în această privință.

(2) Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de introducere a unei astfel de trimiteri.

Articolul 12**Revizuirea de către Comisie**

Până la 5 decembrie 2013, Comisia reexaminează, în consultare cu statele membre și cu partenerii sociali la nivel comunitar, aplicarea prezentei directive, pentru a propune, dacă este cazul, modificările necesare.

Articolul 13**Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 14**Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 19 noiembrie 2008.

Pentru Parlamentul European

Președintele

H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu

Președintele

J.-P. JOUYET

II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

CONSILIU

DECIZIA CONSILIULUI

din 27 noiembrie 2008

privind aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Confederația Elvețiană

(2008/903/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (denumit în continuare „acordul”) ⁽¹⁾, care a fost semnat la 26 octombrie 2004 ⁽²⁾ și a intrat în vigoare la 1 martie 2008 ⁽³⁾, în special articolul 15 alineatul (1),

întrucât:

(1) Articolul 15 alineatul (1) din acord prevede că dispozițiile acquis-ului Schengen se vor aplica în Confederația Elvețiană doar în temeiul unei decizii a Consiliului în acest sens în urma efectuării unei verificări care să ateste îndeplinirea condițiilor necesare aplicării acquis-ului Schengen.

(2) În urma verificării îndeplinirii condițiilor necesare pentru aplicarea părții privind protecția datelor din cadrul acquis-ului Schengen în cauză de către Confederația Elvețiană, Consiliul, prin Decizia 2008/421/CE ⁽⁴⁾, a instituit aplicabilitatea dispozițiilor acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de Informații Schengen pentru Confederația Elvețiană cu începere de la 14 august 2008.

(3) Consiliul a verificat, în conformitate cu procedurile de evaluare Schengen aplicabile, astfel cum sunt prevăzute în Decizia Comitetului Executiv din 16 septembrie 1998 de constituire a unui comitet permanent privind evaluarea și punerea în aplicare a sistemului Schengen [SCH/Com-ex (98) 26 def.] ⁽⁵⁾, că au fost îndeplinite toate condițiile necesare pentru aplicarea acquis-ului Schengen în alte domenii ale acquis-ului Schengen – frontiere terestre, cooperare polițienească, Sistemul de Informații Schengen și vize – în Confederația Elvețiană.

(4) La 27 noiembrie 2008, Consiliul a ajuns la concluzia că au fost îndeplinite condițiile de către Confederația Elvețiană în fiecare din domeniile menționate.

(5) În ce privește evaluarea și punerea în aplicare a acquis-ului Schengen la frontierele aeriene, ar trebui efectuate vizite de evaluare suplimentare într-o etapă ulterioară.

(6) Astfel, este posibil să se stabilească date pentru aplicarea integrală a acquis-ului Schengen, respectiv date începând cu care ar trebui să fie eliminate controalele asupra persoanelor la frontierele interne cu Confederația Elvețiană. În cazul în care vizitele de evaluare la frontierele aeriene ar da rezultate nesatisfăcătoare, ar trebui reanalizată data stabilită pentru aplicarea acquis-ului Schengen care reglementează eliminarea controalelor asupra persoanelor la frontierele aeriene.

⁽¹⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽²⁾ Decizia 2004/849/CE a Consiliului (JO L 368, 15.12.2004, p. 26) și Decizia 2004/860/CE a Consiliului (JO L 370, 17.12.2004, p. 78).

⁽³⁾ Decizia 2008/146/CE a Consiliului (JO L 53, 27.2.2008, p. 1) și Decizia 2008/149/JAI a Consiliului (JO L 53, 27.2.2008, p. 50).

⁽⁴⁾ JO L 149, 7.6.2008, p. 74.

⁽⁵⁾ JO L 239, 22.9.2000, p. 138.

- (7) Începând cu cea mai apropiată dintre aceste date, ar trebui să se elimine restricțiile privind utilizarea Sistemului de Informații Schengen prevăzute în Decizia 2008/421/CE.
- (8) În conformitate cu articolul 15 alineatul (4) din acord și cu articolul 14 alineatul (1) din Acordul dintre Comunitate și Confederația Elvețiană privind criteriile și mecanismele de determinare a statului responsabil să examineze o cerere de azil introdusă într-un stat membru sau în Elveția ⁽¹⁾, cel din urmă acord ar trebui pus în aplicare începând cu 12 decembrie 2008.
- (9) Acordul dintre Confederația Elvețiană și Regatul Danemarcei privind crearea de drepturi și obligații între Danemarca și Confederația Elvețiană cu privire la dispozițiile acquis-ului Schengen care intră în domeniul de aplicare al titlului IV din Tratatul de instituire a Comunității Europene prevede intrarea în vigoare cu privire la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen la data intrării în vigoare a acordului.
- (10) În conformitate cu articolul 15 alineatul (1) paragraful al doilea din acord și ca urmare a aplicării parțiale a acquis-ului Schengen de către Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, prevăzută în Decizia 2004/926/CE a Consiliului din 22 decembrie 2004 privind punerea în aplicare a unor părți din acquis-ul Schengen de către Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord ⁽²⁾, în special articolul 1 primul paragraf, în raporturile dintre Confederația Elvețiană și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord ar trebui să se aplice doar o parte dintre dispozițiile acquis-ului Schengen aplicabile Confederației Elvețiene în raporturile sale cu statele membre care aplică integral acquis-ul Schengen.
- (11) În conformitate cu articolul 15 alineatul (1) paragraful al treilea din acord și ca urmare a aplicării parțiale a acquis-ului Schengen de către Cipru, pe de o parte, și Bulgaria și România, pe de altă parte, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003 și, respectiv, articolul 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005, în raporturile sale cu aceste state membre ar trebui să se aplice, de asemenea, doar partea din acquis-ul Schengen aplicabilă în aceste state membre.
- (12) Acordul dintre Confederația Elvețiană, Republica Islanda și Regatul Norvegiei cu privire la punerea în aplicare,

respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen și la criteriile și mecanismele de determinare a statului responsabil să examineze o cerere de azil introdusă în Elveția, Islanda sau Norvegia prevede intrarea sa în vigoare cu privire la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen la data intrării în vigoare a acordului,

DECIDE:

Articolul 1

(1) Toate dispozițiile menționate în anexele A și B la acord, precum și orice act care constituie o evoluție viitoare a uneia sau a mai multor dispoziții dintre cele menționate se aplică Confederației Elvețiene în raporturile sale cu Regatul Belgiei, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia, Republica Elenă, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Republica Italiană, Republica Letonia, Republica Lituania, Marele Ducat al Luxemburgului, Republica Ungară, Republica Malta, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, Republica Slovenia, Republica Slovacă, Republica Finlanda și Regatul Suediei începând cu 12 decembrie 2008.

În măsura în care reglementează eliminarea controalelor asupra persoanelor la frontierele interne, dispozițiile respective se aplică frontierelor aeriene începând cu 29 martie 2009. Consiliul poate decide să amâne această dată, hotărând cu o majoritate simplă a membrilor Consiliului reprezentând guvernele statelor membre cărora li se aplică dispozițiile acquis-ului Schengen care reglementează eliminarea controalelor asupra persoanelor la frontierele interne. Într-un astfel de caz, Consiliul va stabili o nouă dată, hotărârea fiind luată în unanimitate de către membrii respectivi.

Toate restricțiile privind utilizarea Sistemului de Informații Schengen de către statele membre vizate se elimină începând cu 8 decembrie 2008.

(2) Dispozițiile acquis-ului Schengen intrate în vigoare în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în temeiul articolului 1 din Decizia 2004/926/CE, precum și orice act care constituie o evoluție viitoare a uneia sau a mai multor dispoziții dintre cele menționate se aplică Confederației Elvețiene în raporturile sale cu Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord începând cu 12 decembrie 2008.

⁽¹⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 5.

⁽²⁾ JO L 395, 31.12.2004, p. 70.

(3) Dispozițiile acquis-ului Schengen aplicabile Ciprului, pe de o parte, și Bulgariei și României, pe de altă parte, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Actul de aderare din 2003 și, respectiv, articolul 4 alineatul (1) din Actul de aderare din 2005, precum și orice act care constituie o evoluție viitoare a uneia sau a mai multor dispoziții dintre cele menționate se aplică Confederației Elvețiene în raporturile sale cu Cipru, Bulgaria și România începând cu 12 decembrie 2008.

Articolul 2

Prin derogare de la anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 care menționează țările terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză la trecerea frontierelor externe și cele ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație ⁽¹⁾, Elveția este autorizată să mențină exonerarea de viză pentru Antigua, Barbuda, Bahamas, Barbados și Saint

Kitts și Nevis începând cu 12 decembrie 2008 până la intrarea în vigoare a acordurilor privind renunțarea la vize între Comunitatea Europeană și fiecare dintre aceste țări.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 27 noiembrie 2008.

Pentru Consiliu
Președintele

M. ALLIOT-MARIE

⁽¹⁾ JO L 81, 21.3.2001, p. 1.

DECIZIA CONSILIULUI**din 27 noiembrie 2008****de numire a unui membru olandez și a doi supleanți olandezi în cadrul Comitetului Regiunilor**

(2008/904/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

DECIDE:

Articolul 1

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 263,

Se numesc în cadrul Comitetului Regiunilor pentru durata rămasă a mandatului, respectiv până la 25 ianuarie 2010:

(a) în calitate de membru:

având în vedere propunerea Guvernului olandez,

— domnul Bas VERKERK, Burgemeester van Delft (schimbare de mandat)

și

întrucât:

(b) în calitate de supleanți:

(1) La 24 ianuarie 2006, Consiliul a adoptat Decizia 2006/116/CE de numire a membrilor și a supleanților în cadrul Comitetului Regiunilor pentru perioada cuprinsă între 26 ianuarie 2006-25 ianuarie 2010 ⁽¹⁾.

— domnul Job COHEN, Burgemeester van Amsterdam;

— domnul Hans KOK, Burgemeester van Hof van Twente.

Articolul 2

Prezenta decizie produce efecte de la data adoptării.

(2) Un post de membru în cadrul Comitetului Regiunilor a devenit vacant ca urmare a demisiei domnului Nico SCHOOF. Un post de supleant a devenit vacant ca urmare a demisiei domnului Lodewijk ASSCHER. Un alt post de supleant a devenit vacant ca urmare a numirii, prin prezenta decizie, a domnului Bas VERKERK în calitate de membru în cadrul Comitetului Regiunilor,

Adoptată la Bruxelles, 27 noiembrie 2008.

Pentru Consiliu

Președintele

L. CHATEL

⁽¹⁾ JO L 56, 25.2.2006, p. 75.

DECIZIA CONSILIULUI**din 27 noiembrie 2008****de modificare a anexei 13 la Instrucțiunile consulare comune privind completarea autocolantelor de viză**

(2008/905/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 789/2001 al Consiliului din 24 aprilie 2001 care rezervă Consiliului competențele de executare în ceea ce privește anumite norme metodologice și proceduri de examinare a cererilor de viză ⁽¹⁾, în special articolul 1 alineatul (1),

având în vedere inițiativa Franței,

întrucât:

- (1) Este necesară actualizarea Instrucțiunilor consulare comune pentru a reflecta aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Confederația Elvețiană, în conformitate cu Decizia 2008/903/CE ⁽²⁾.
- (2) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, care, prin urmare, nu este obligatorie pentru aceasta și nu i se aplică. Întrucât prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a acquis-ului Schengen în temeiul dispozițiilor titlului IV din partea a treia a Tratatului de instituire a Comunității Europene, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 5 din respectivul protocol, în termen de șase luni de la data adoptării de către Consiliu a prezentei decizii, dacă o va transpune în dreptul său național.
- (3) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, care se încadrează în domeniul de aplicare prevăzut la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a respectivului acord ⁽³⁾.

- (4) Prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽⁴⁾. Prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei decizii, care, prin urmare, nu este obligatorie pentru acesta și nu i se aplică.

- (5) Prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽⁵⁾. Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei decizii, care, prin urmare, nu este obligatorie pentru aceasta și nu i se aplică.

- (6) În ceea ce privește Elveția, prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽⁶⁾, care se încadrează în domeniul de aplicare prevăzut la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ⁽⁷⁾.

- (7) În ceea ce privește Liechtensteinul, prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului semnat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽⁸⁾, care se încadrează în domeniul de aplicare prevăzut la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/261/CE a Consiliului ⁽⁹⁾.

⁽⁴⁾ JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

⁽⁵⁾ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

⁽⁶⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽⁷⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 1.

⁽⁸⁾ Documentul 16462/06 al Consiliului; disponibil la adresa <http://register.consilium.europa.eu>

⁽⁹⁾ JO L 83, 26.3.2008, p. 3.

⁽¹⁾ JO L 116, 26.4.2001, p. 2.

⁽²⁾ A se vedea pagina 15 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

- (8) În ceea ce privește Ciprul, prezenta decizie reprezintă un act care dezvoltă dispozițiile acquis-ului Schengen sau care se raportează la acesta, în sensul articolului 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003.
- (9) Prezenta decizie reprezintă un act care dezvoltă dispozițiile acquis-ului Schengen sau care se raportează la acesta, în sensul articolului 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Următorul cod se adaugă la lista codurilor țărilor care figurează în anexa 13, exemplele 11 și 14, la Instrucțiunile consulare comune:

„Confederația Elvețiană: CH”

Articolul 2

Prezenta decizie se aplică de la data prevăzută la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Decizia 2008/903/CE privind aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Confederația Elvețiană ⁽¹⁾.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează statelor membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptată la Bruxelles, 27 noiembrie 2008.

Pentru Consiliu

Președintele

M. ALLIOT-MARIE

⁽¹⁾ A se vedea pagina 15 din prezentul Jurnal Oficial.

DECIZIA CONSILIULUI**din 27 noiembrie 2008****de numire a doi membri danezi și a doi supleanți danezi în cadrul Comitetului Regiunilor****(2008/906/CE)**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

(a) în calitate de membri:

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 263,

doamna Helene LUND, Byrådsmedlem, Furesø Kommune (schimbare de mandat);

având în vedere propunerea Guvernului danez,

doamna Mona HEIBERG, 1. Næstformand for Borgerrepræsentationen, Københavns Kommune (schimbare de mandat);

întrucât:

(b) în calitate de supleanți:

(1) La 24 ianuarie 2006, Consiliul a adoptat Decizia 2006/116/CE de numire a membrilor și a supleanților în cadrul Comitetului Regiunilor pentru perioada cuprinsă între 26 ianuarie 2006-25 ianuarie 2010 ⁽¹⁾.

domnul Jens Christian GJESING, 1. Viceborgmester, Haderslev Kommune (schimbare de mandat);

(2) Două posturi de membru în cadrul Comitetului Regiunilor au devenit vacante ca urmare a încheierii mandatelor doamnei Mona HEIBERG și al doamnei Helene LUND. Două posturi de supleant au devenit vacante ca urmare a încheierii mandatelor domnului Jens Christian GJESING și al doamnei Tove LARSEN,

doamna Tove LARSEN, Borgmester, Aabenraa Kommune (schimbare de mandat).

Articolul 2

Prezenta decizie produce efecte de la data adoptării.

DECIDE:

Adoptată la Bruxelles, 27 noiembrie 2008.

Articolul 1

Se numesc în cadrul Comitetului Regiunilor, pentru durata rămasă a mandatului, respectiv până la 25 ianuarie 2010:

*Pentru Consiliu**Președintele*

L. CHATEL

⁽¹⁾ JO L 56, 25.2.2006, p. 75.

COMISIE

DECIZIA COMISIEI

din 3 noiembrie 2008

de stabilire a garanțiilor sanitare privind transportul ecvideelor provenite dintr-o țară terță către o altă țară terță în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (c) din Directiva 91/496/CEE a Consiliului

[notificată cu numărul C(2008) 6296]

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2008/907/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Directiva 91/496/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 de stabilire a principiilor privind organizarea controalelor sanitar-veterinare ale animalelor provenite din țări terțe introduse în Comunitate și de modificare a Directivelor 89/662/CEE, 90/425/CEE și 90/675/CEE ⁽¹⁾, în special articolul 9 alineatul (1) litera (c),

întrucât:

- (1) Decizia 94/467/CE a Comisiei din 13 iulie 1994 de stabilire a garanțiilor sanitare privind transportul ecvideelor provenite dintr-o țară terță către o altă țară terță în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (c) din Directiva 91/496/CEE ⁽²⁾ a fost modificată de mai multe ori și în mod substanțial ⁽³⁾. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice decizia menționată.
- (2) În conformitate cu dispozițiile articolului 9 alineatul (1) litera (c) din Directiva 91/496/CEE, trebuie stabilite garanții sanitare privind transportul animalelor dintr-o țară terță către o altă țară terță. Au fost semnalate anumite probleme în ceea ce privește transportul ecvideelor provenite dintr-o țară terță către o altă țară terță.
- (3) Decizia 92/260/CEE a Comisiei ⁽⁴⁾ stabilește măsurile sanitare și certificarea veterinară pentru admiterea temporară a cailor înregistrați. Aceste măsuri oferă toate garanțiile necesare în ceea ce privește statutul

sanitar al Comunității. În ceea ce privește transportul ecvideelor provenite dintr-o țară terță către o altă țară terță, se recomandă respectarea măsurilor sanitare stabilite de Decizia 92/260/CEE. Decizia respectivă impune, printre altele, respectarea unei limite pentru perioada de ședere în țara de expediție. Cu toate acestea, șederea în statele membre sau în anumite țări terțe specificate poate fi luată în considerare la calcularea perioadei respective, cu condiția să fie îndeplinite cel puțin aceleași cerințe de sănătate.

- (4) Măsurile prevăzute de prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

- (1) Ecvideele provenite dintr-o țară terță care sunt transportate într-o altă țară terță nu pot proveni decât dintr-o țară terță inclusă în anexa I a Deciziei 92/260/CEE.

- (2) Ecvideele prevăzute la alineatul (1) trebuie însoțite de un certificat intitulat „Certificat de tranzit pentru transportul ecvideelor dintr-o țară terță către o altă țară terță”. Prezentul certificat trebuie să cuprindă secțiunile I, II și III, cu excepția literei (e) punctul (v) din certificatul de sănătate, corespunzător țării terțe de origine prevăzut în anexa II la Decizia 92/260/CEE. Certificatul trebuie completat cu rubricile următoare:

„IV. Exemplar ecvin provenind din:
(numele țării)

cu destinația:
(numele țării)

V. Ștampila și semnătura medicului veterinar oficial:”

⁽¹⁾ JO L 268, 24.9.1991, p. 56.

⁽²⁾ JO L 190, 26.7.1994, p. 28.

⁽³⁾ A se vedea anexa I.

⁽⁴⁾ JO L 130, 15.5.1992, p. 67.

(3) Prin derogare de la prevederile alineatului (2) și numai în cazul ecvideelor înregistrate, lista țărilor de la a treia liniuță de la litera (d) din secțiunea III a certificatelor A, B, C, D și E din anexa II la Decizia 92/260/CEE se înlocuiește cu lista cu țările terțe din anexa I la decizia respectivă, grupele A-E.

Articolul 2

Decizia 94/467/CE se abrogă.

Trimiterile la decizia abrogată se înțeleg ca trimiteri la prezenta decizie și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 3 noiembrie 2008.

Pentru Comisie

José Manuel BARROSO

Președintele

ANEXA I

DECIZIA ABROGATĂ ȘI LISTA MODIFICĂRILOR ULTERIOARE

Decizia 94/467/CE a Comisiei
(JO L 190, 26.7.1994, p. 28)

Decizia 96/81/CE a Comisiei
(JO L 19, 25.1.1996, p. 53)

Numai articolul 4

Decizia 2001/662/CE a Comisiei
(O L 232, 30.8.2001, p. 28)

ANEXA II

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Decizia 94/467/CE	Prezenta decizie
Articolul 1	Articolul 1
—	Articolul 2
Articolul 2	Articolul 3
—	Anexa I
—	Anexa II

DECIZIA COMISIEI

din 28 noiembrie 2008

de autorizare a unor state membre să își revizuiască programul anual de monitorizare a ESB

[notificată cu numărul C(2008) 7288]

(Numai textele în limbile spaniolă, daneză, germană, greacă, engleză, franceză, italiană, olandeză, portugheză, finlandeză și suedeză sunt autentice)

(2008/908/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2001 de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă ⁽¹⁾, în special articolul 6 alineatul (1b) al doilea paragraf,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 999/2001 stabilește norme pentru prevenirea, controlul și eradicarea encefalopatiilor spongiforme transmisibile (EST) la animale și prevede că fiecare stat membru urmează să realizeze un program anual de monitorizare a EST, pe baza supravegherii active și pasive, în conformitate cu anexa III la regulamentul menționat anterior.
- (2) Articolul 6 alineatul (1b) din Regulamentul (CE) nr. 999/2001 prevede că statele membre care pot demonstra îmbunătățirea situației epidemiologice la nivel național, potrivit unor criterii stabilite în conformitate cu procedura menționată la articolul respectiv, pot solicita revizuirea programelor lor anuale de monitorizare.
- (3) Capitolul A partea I punctul 7 din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 999/2001 stabilește informațiile care trebuie prezentate Comisiei, precum și criteriile epidemiologice care trebuie respectate de statele membre care intenționează să își revizuiască programele de monitorizare anuală.
- (4) La 17 iulie 2008, Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară a emis două avize științifice privind revizuirea sistemului de monitorizare a ESB din unele state membre. Avizele prezintă o evaluare a nivelului de risc suplimentar pentru sănătatea oamenilor și a animalelor în urma implementării sistemului revizuit de monitorizare a ESB în cele 15 state membre ale Comunității înainte de 1 mai

2004 și concluzionează că, în fiecare an, mai puțin de un caz de ESB nu ar fi detectat în statele membre respective în cazul în care vârsta bovinelor vizate de monitorizarea ESB ar crește de la 24 la 48 de luni.

- (5) La 17 iulie 2008, Italia a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (6) La 7 august 2008, Irlanda a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (7) La 13 august 2008, Austria a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (8) La 13 august 2008, Danemarca a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (9) La 15 august 2008, Regatul Unit a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (10) La 20 august 2008, Luxemburg a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (11) La 28 august 2008, Germania a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (12) La 28 august 2008, Țările de Jos au prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (13) La 29 august 2008, Finlanda a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (14) La 29 august 2008, Suedia a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.

⁽¹⁾ JO L 147, 31.5.2001, p. 1.

- (15) La 4 septembrie 2008, Portugalia a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (16) La 8 septembrie 2008, Franța a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (17) La 9 septembrie 2008, Spania a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (18) La 11 septembrie 2008, Belgia a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (19) La 17 septembrie 2008, Grecia a prezentat Comisiei o cerere de revizuire a programului său anual de monitorizare a ESB.
- (20) La 18 septembrie 2008, cererile prezentate de aceste 15 state membre au fost evaluate de către un grup de lucru *ad hoc* de experți care a concluzionat că analizele de risc puse la dispoziție de statele membre în sprijinul cererilor lor sunt adecvate și ar asigura protecția sănătății oamenilor și a animalelor. De asemenea, au fost verificate și s-a constatat că sunt îndeplinite atât toate cerințele prevăzute la articolul 6 alineatul (1b) paragraful al treilea, cât și toate criteriile epidemiologice prezentate în capitolul A partea I punctul 7 din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 999/2001, care trebuie respectate de către statele membre pentru a demonstra îmbunătățirea situației lor epidemiologice.
- (21) În consecință, este necesar să se autorizeze cele 15 state membre ale căror cereri au fost evaluate în mod favorabil să revizuiască programul lor anual de monitorizare și să stabilească, ca nouă limită de vârstă pentru testarea ESB în statele membre respective, vârsta de 48 de luni.
- (22) De asemenea, unele state membre care au aderat la Comunitate începând de la 1 mai 2004, dar care au demarat acțiunile de conformare în decursul perioadei lor de preaderare, au prezentat Comisiei cereri de revizuire a programelor lor anuale de monitorizare a ESB. Pe lângă evaluarea științifică și în scopul de a verifica conformitatea cu criteriile epidemiologice, Oficiul Alimentar și Veterinar (OAV) urmează să efectueze o inspecție în aceste state membre și, deopotrivă, în acelea care vor solicita revizuirea programului lor. Comisia a primit cereri de revizuire din partea Sloveniei și a Ciprului.

- (23) Din motive de ordin practic, este oportun ca data de începere a programelor anuale de monitorizare revizuite să coincidă cu exercițiul bugetar comunitar.
- (24) Măsurile prevăzute de prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului permanent pentru lanțul alimentară și sănătatea animală,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

De la 1 ianuarie 2009, statele membre enumerate în anexa la prezenta decizie pot să revizuiască programele lor anuale de monitorizare, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 999/2001 (denumite în continuare „programe anuale de monitorizare revizuite”).

Articolul 2

Programele anuale de monitorizare revizuite se aplică numai în cazul populației de bovine la nivel național a statului membru în cauză și vizează cel puțin toate bovinele cu vârsta mai mare de 48 de luni, care aparțin următoarelor subpopulații:

- (a) animale menționate în capitolul A partea I punctul 2.2 din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 999/2001;
- (b) animale menționate în capitolul A partea I punctul 2.1 din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 999/2001;
- (c) animale menționate în capitolul A partea I punctul 3.1 din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 999/2001.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează Regatului Belgiei, Regatului Danemarcei, Republicii Federale Germania, Irlandei, Republicii Elene, Regatului Spaniei, Republicii Franceze, Republicii Italiene, Marelui Ducat al Luxemburgului, Regatului Țărilor de Jos, Republicii Austria, Republicii Portugheze, Republicii Finlanda, Regatului Suediei și Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

Adoptată la Bruxelles, 28 noiembrie 2008.

Pentru Comisie

Androulla VASSILIOU

Membru al Comisiei

ANEXĂ

Lista statelor membre

- Belgia
 - Danemarca
 - Germania
 - Irlanda
 - Grecia
 - Spania
 - Franța
 - Italia
 - Luxemburg
 - Țările de Jos
 - Austria
 - Portugalia
 - Finlanda
 - Suedia
 - Regatul Unit
-

III

(Acte adoptate în temeiul Tratatului UE)

ACTE ADOPTATE ÎN TEMEIUL TITLULUI VI DIN TRATATUL UE

DECIZIA-CADRU 2008/909/JAI A CONSILIULUI

din 27 noiembrie 2008

privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 31 alineatul (1) litera (a) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere inițiativa Republicii Austria, a Republicii Finlanda și a Regatului Suediei,

având în vedere avizul Parlamentului European,

întrucât:

(1) Consiliul European întrunit la Tampere în 15 și 16 octombrie 1999 a aprobat principiul recunoașterii reciproce, care ar trebui să devină piatra de temelie a cooperării judiciare atât în materie civilă, cât și penală în cadrul Uniunii.

(2) La 29 noiembrie 2000, Consiliul, în conformitate cu concluziile de la Tampere, a adoptat un program de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală ⁽¹⁾, în care a solicitat o evaluare a necesității instituirii unor mecanisme moderne de recunoaștere reciprocă a sentințelor definitive care implică privarea de libertate (măsura 14) și aplicarea extinsă a principiului transferării persoanelor condamnate, astfel încât să includă persoanele rezidente într-un stat membru (măsura 16).

(3) Programul de la Haga privind consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană ⁽²⁾ cere statelor

membre să finalizeze programul de măsuri, în special în domeniul executării pedepselor privative de libertate definitive.

(4) Toate statele membre au ratificat Convenția Consiliului Europei din 21 martie 1983 privind transferarea persoanelor condamnate. În temeiul convenției în cauză, persoanele condamnate pot fi transferate, în scopul executării restului pedepsei, doar statului de cetățenie al acestora și doar cu consimțământul acestor persoane și al statelor implicate. Protocolul adițional la Convenția respectivă, din 18 decembrie 1997, care permite transferarea fără consimțământul persoanei, sub rezerva anumitor condiții, nu a fost ratificat de către toate statele membre. Niciunul dintre aceste instrumente nu impune o obligație de principiu privind preluarea persoanelor condamnate în scopul executării pedepsei sau ordinului.

(5) Drepturile procedurale în cadrul procedurii penale sunt un element esențial pentru asigurarea încrederii reciproce între statele membre în cooperarea judiciară. Relațiile dintre statele membre, care sunt caracterizate de o încredere reciprocă specială în sistemele juridice ale celorlalte state membre, permit recunoașterea de către statul de executare a deciziilor luate de autoritățile statului emitent. Prin urmare, ar trebui să se ia în considerare o dezvoltare sporită a cooperării prevăzute de instrumentele Consiliului Europei privind executarea hotărârilor judecătorești în materie penală, în special în cazul în care cetățeni ai Uniunii au făcut obiectul unei hotărâri judecătorești în materie penală și au fost condamnați printr-o pedeapsă sau măsură care implică privarea de libertate în alt stat membru. Fără a aduce atingere necesității de a furniza persoanei condamnate garanții corespunzătoare, nu ar trebui să se mai acorde o importanță predominantă implicării acesteia în procedură, supunând consimțământului său, în toate cazurile, transmiterea unei hotărâri judecătorești unui alt stat membru în scopul recunoașterii și executării pedepsei pronunțate.

⁽¹⁾ JO C 12, 15.1.2001, p. 10.

⁽²⁾ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

- (6) Prezenta decizie-cadru ar trebui pusă în aplicare și aplicată astfel încât să permită respectarea principiilor generale de egalitate, echitate și caracter rezonabil.
- (7) Articolul 4 alineatul (1) litera (c) conține o dispoziție discreționară care permite transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului, de exemplu, statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) sau statului membru în care locuiește persoana condamnată și în care aceasta a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani și va păstra un drept de ședere permanentă în respectivul stat membru.
- (8) În cazurile menționate la articolul 4 alineatul (1) litera (c), transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului statului de executare face obiectul unor consultări între autoritățile competente ale statului emitent și cele ale statului de executare și este supusă consimțământului autorității competente a statului de executare. Autoritățile competente ar trebui să țină cont de elemente precum durata șederii sau alte legături cu statul de executare. În cazurile în care persoana condamnată ar putea fi transferată către un stat membru și către o țară terță în temeiul dreptului național sau al instrumentelor internaționale, autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare ar trebui, în decursul unor consultări, să analizeze dacă executarea sentinței în statul de executare ar putea facilita realizarea obiectivului de reabilitare socială în mod mai eficient decât executarea în țara terță.
- (9) Executarea condamnării în statul de executare ar trebui să sporească șansele de reabilitare socială ale persoanei condamnate. În vederea dobândirii certitudinii că executarea pedepsei de către statul de executare va contribui la facilitarea reabilitării sociale a persoanei condamnate, autoritatea competentă a statului emitent ar trebui să țină cont de elemente precum atașamentul persoanei la statul de executare, faptul dacă persoana în cauză consideră sau nu statul de executare ca un loc față de care are legături familiale, lingvistice, culturale, sociale sau economice sau de alt tip.
- (10) Avizul persoanei condamnate menționate la articolul 6 alineatul (3) poate fi util în special la aplicarea articolului 4 alineatul (4). Termenul „în special” este folosit pentru a acoperi și cazurile în care avizul persoanei condamnate ar include informații care ar putea prezenta interes în legătură cu motivele de nerecunoaștere și neexecutare.
- Dispozițiile articolului 4 alineatul (4) și ale articolului 6 alineatul (3) nu constituie un motiv de refuz fondat pe reabilitarea socială.
- (11) Polonia are nevoie de mai mult timp decât celelalte state membre pentru a face față consecințelor practice și materiale ale transferării de cetățeni polonezi condamnați în alte state membre, în special din perspectiva unei mobilități crescute a cetățenilor polonezi în cadrul Uniunii. Din acest motiv, ar trebui să se prevadă o derogare temporară având un domeniu de aplicare limitat, pe termen de cel mult cinci ani.
- (12) Prezenta decizie-cadru ar trebui de asemenea să se aplice *mutatis mutandis* executării sentințelor în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul (6) și articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre⁽¹⁾. Aceasta înseamnă, printre altele, că fără să aducă atingere deciziei-cadru respective, statul de executare ar putea verifica existența motivelor de nerecunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-cadru, inclusiv verificarea dublei incriminări, în măsura în care statul de executare face o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4) din prezenta decizie-cadru, drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584/JAI.
- (13) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care se reflectă și în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu ar trebui interpretat ca o interdicție de a refuza executarea unei hotărâri judecătorești dacă există motive obiective să se creadă că pedeapsa a fost impusă cu scopul de a sancționa o persoană din motive legate de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală sau că aduce atingere poziției acestei persoane din oricare dintre aceste motive.
- (14) Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice niciun stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, respectarea libertății de asociere, a libertății presei și a libertății de exprimare în alte mijloace de informare.

⁽¹⁾ JO L 190, 18.7.2002, p. 1.

- (15) Prezenta decizie-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre conferit de articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.
- (16) Prezenta decizie-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu legislația comunitară în domeniu, în special Directiva 2003/86/CE a Consiliului ⁽¹⁾, Directiva 2003/109/CE a Consiliului ⁽²⁾ și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾.
- (17) Atunci când se face trimitere în prezenta decizie-cadru la statul pe teritoriul căruia „trăiește” persoana condamnată, se înțelege prin aceasta locul de care este legată respectiva persoană pe baza reședinței obișnuite și a altor elemente de tipul relațiilor familiale, sociale și profesionale.
- (18) În aplicarea articolului 5 alineatul (1), ar trebui să fie posibilă transmiterea unei hotărâri judecătorești sau a unei copii certificate pentru conformitate a acesteia, precum și a unui certificat autorității competente din statul de executare prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, prin poșta electronică sau fax, de exemplu, și în condiții care să îi permită statului de executare să stabilească autenticitatea acestor documente.
- (19) În cazurile menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (k), statul de executare ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a adapta sancțiunea în conformitate cu prezenta decizie-cadru înainte de a refuza să recunoască și să execute pedeapsa care implică o altă măsură decât pedepsele privative de libertate.
- (20) Motivul de refuz prevăzut la articolul 9 alineatul (l) litera (k) poate fi de asemenea aplicat în cazurile în care persoana nu a fost declarată vinovată de o infracțiune, cu toate că autoritatea competentă a aplicat o măsură privativă de libertate, alta decât o pedeapsă cu închisoarea, drept consecință a unei infracțiuni comise.
- (21) Motivul de refuz legat de teritorialitate ar trebui aplicat doar în cazuri excepționale și în vederea unei cooperări pe cât de extinse posibil în temeiul dispozițiilor prezentei decizii-cadru, ținând cont de obiectivul acesteia. Orice decizie de aplicare a acestui motiv de refuz ar trebui să fie fondată pe o analiză de la caz la caz și pe consultări între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare.
- (22) Termenul menționat la articolul 12 alineatul (2) ar trebui să fie pus în aplicare de statele membre astfel încât, ca

regulă generală, decizia definitivă, inclusiv o procedură de recurs, să fie finalizată în termen de 90 de zile.

- (23) Articolul 18 alineatul (1) prevede că, sub rezerva excepțiilor enumerate la alineatul (2), regula specialității se aplică numai în cazurile în care persoana a fost transferată statului de executare. Prin urmare, ar trebui ca regula respectivă să nu se aplice în cazurile în care persoana nu a fost transferată în statul de executare, de exemplu în cazurile în care persoana a fugit în statul de executare,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- (a) „hotărâre judecătorească” înseamnă o decizie sau un ordin definitiv pronunțate de către o instanță judecătorească din statul emitent prin care este condamnată o persoană fizică;
- (b) „pedeapsă” înseamnă orice pedeapsă sau măsură privativă de libertate impusă pentru o perioadă de timp limitată sau nelimitată ca urmare a unei infracțiuni pe baza unui proces penal;
- (c) „stat emitent” înseamnă statul membru în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească;
- (d) „stat de executare” înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii sau executării acesteia.

Articolul 2

Stabilirea autorităților competente

- (1) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente în conformitate cu prezenta decizie-cadru, atunci când acest stat membru este statul emitent sau statul de executare.

- (2) Secretariatul General al Consiliului pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

⁽¹⁾ JO L 251, 3.10.2003, p. 12.

⁽²⁾ JO L 16, 23.1.2004, p. 44.

⁽³⁾ JO L 158, 30.4.2004, p. 77.

Articolul 3

Scopul și domeniul de aplicare

(1) Scopul prezentei decizii-cadru este de a stabili norme în temeiul cărora un stat membru urmează să recunoască o hotărâre judecătorească și să execute pedeapsa, în vederea facilitării reabilitării sociale a persoanei condamnate.

(2) Prezenta decizie-cadru se aplică în cazul în care persoana condamnată se află în statul emitent sau în statul de executare.

(3) Prezenta decizie-cadru se aplică numai recunoașterii hotărârilor judecătorești și executării pedepselor în sensul prezentei decizii-cadru. Faptul că, pe lângă condamnare, au fost impuse o amendă și/sau un ordin de confiscare, care nu au fost încă achitate, recuperate sau executate, nu împiedică transmiterea unei hotărâri judecătorești. Recunoașterea și executarea unor astfel de amenzi și ordine de confiscare în alt stat membru se bazează pe instrumentele aplicabile între statele membre, în special Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare ⁽¹⁾ și Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru ordinele de confiscare ⁽²⁾.

(4) Prezenta decizie-cadru nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

CAPITOLUL II

RECUNOAȘTEREA HOTĂRÂRILOR JUDECĂTOREȘTI ȘI EXECUTAREA PEDEPSELOR

Articolul 4

Criteriile de transmitere a unei hotărâri judecătorești și a unui certificat unui alt stat membru

(1) Cu condiția ca persoana condamnată să se găsească în statul emitent sau în statul de executare și ca respectiva persoană să-și fi dat consimțământul atunci când acesta i-a fost cerut în temeiul articolului 6, o hotărâre judecătorească, însoțită de certificatul al cărui model figurează în anexa I, poate fi transmisă unuia din următoarele state membre:

(a) statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta; sau

(b) statului membru de cetățenie, pe teritoriul căruia, deși nu este statul membru în care trăiește, va fi deportată persoana

condamnată, de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri; sau

(c) oricărui stat membru, altul decât statele membre menționate la literele (a) și (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul membru respectiv.

(2) Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului poate avea loc în cazul în care autoritatea competentă a statului emitent, după caz, în urma consultărilor între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate.

(3) Înainte de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul, autoritatea competentă din statul emitent poate consulta, prin orice mijloace adecvate, autoritatea competentă din statul de executare. Consultarea este obligatorie în cazurile menționate la alineatul (1) litera (c). În astfel de cazuri, autoritatea competentă din statul de executare informează în mod prompt statul emitent cu privire la decizia sa de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești.

(4) În timpul acestor consultări, autoritatea competentă a statului de executare poate prezenta un avis justificat autorității competente a statului emitent, potrivit căruia executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea cu succes a persoanei condamnate în societate.

În cazurile în care nu a existat o consultare, un astfel de avis poate fi prezentat fără întârziere după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Autoritatea competentă a statului emitent examinează acest avis și decide să retragă sau nu certificatul.

(5) Statul de executare poate, din proprie inițiativă, să solicite statului emitent să transmită hotărârea judecătorească însoțită de certificat. Persoana condamnată poate de asemenea să solicite autorităților competente din statul emitent sau din statul de executare să inițieze o procedură pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în temeiul prezentei decizii-cadru. Cererile formulate în temeiul prezentului alineat nu creează o obligație pentru statul emitent de a transmite hotărârea judecătorească însoțită de certificat.

⁽¹⁾ JO L 76, 22.3.2005, p. 16.

⁽²⁾ JO L 328, 24.11.2006, p. 59.

(6) La punerea în aplicare a prezentei decizii-cadru, statele membre adoptă măsuri, luând în considerare în special scopul de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate, care constituie baza pentru deciziile autorităților lor competente de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în situații în conformitate cu alineatul (1) litera (c).

(7) Fiecare stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, să notifice Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au transmis aceeași notificare, acordul său prealabil în temeiul alineatului (1) litera (c) nu este necesar pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului:

(a) dacă persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și își va păstra dreptul de ședere permanentă în respectivul stat; și/sau

(b) dacă persoana condamnată este un resortisant al statului de executare în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b).

În cazurile menționate la litera (a), dreptul de ședere permanentă înseamnă că persoana în cauză:

— beneficiază de un drept de ședere permanentă în statul membru respectiv în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolelor 18, 40, 44 și 52 din Tratatul de instituire a Comunității Europene; sau

— deține un permis de ședere valabil, ca rezident permanent sau pe termen lung, în statul membru respectiv, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolului 63 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară respectivă le este aplicabilă, sau în conformitate cu legislația națională, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară în cauză nu le este aplicabilă.

Articolul 5

Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

(1) Hotărârea judecătorească sau o copie certificată pentru conformitate a acesteia, însoțită de certificat, este transmisă de către autoritatea competentă a statului emitent direct autorității competente a statului de executare, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă și în condiții care să îi permită statului de executare să stabilească autenticitatea acesteia. Originalul hotărârii judecătorești sau o copie certificată pentru

conformitate a acesteia, precum și originalul certificatului, se trimit statului de executare dacă acesta din urmă o solicită. Toate comunicările oficiale se fac, de asemenea, în mod direct între respectivele autorități competente.

(2) Certificatul trebuie semnat de către autoritatea competentă a statului emitent, iar acuratețea conținutului său certificată de către această autoritate.

(3) Statul emitent transmite hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, unui singur stat de executare o dată.

(4) În cazul în care autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității competente din statul emitent, aceasta din urmă face toate demersurile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, instituite prin Acțiunea comună 98/428/JAI a Consiliului (¹), pentru a obține informațiile din partea statului de executare.

(5) Atunci când o autoritate din statul de executare care primește o hotărâre judecătorească însoțită de un certificat nu are nicio competență în recunoașterea acesteia și în luarea măsurilor necesare pentru executare, această autoritate transmite, din oficiu, hotărârea judecătorească însoțită de certificat autorității competente și informează în consecință autoritatea competentă din statul emitent.

Articolul 6

Avizul și notificarea persoanei condamnate

(1) Fără a aduce atingere alineatului (2), o hotărâre judecătorească însoțită de un certificat nu poate fi transmisă statului de executare în scopul recunoașterii sale și a executării pedepsei decât cu consimțământul persoanei condamnate, în conformitate cu legislația statului emitent.

(2) Consimțământul persoanei condamnate nu este cerut atunci când hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, este transmisă:

(a) statului membru de cetățenie în care trăiește persoana condamnată;

(b) statului membru în care va fi deportată persoana condamnată după ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri;

(¹) JO L 191, 7.7.1998, p. 4.

(c) statului membru în care a fugit persoana condamnată sau în care s-a întors din cauza procedurii penale care este în desfășurare împotriva sa în statul emitent sau ca urmare a condamnării în statul emitent.

(3) În toate cazurile în care persoana condamnată se găsește încă în statul emitent, acesteia i se dă posibilitatea de a își exprima avizul verbal sau în scris. În cazul în care statul emitent consideră că este necesar, din cauza vârstei persoanei condamnate sau a stării sale fizice sau mentale, această posibilitate îi va fi dată reprezentantului său legal.

Avizul persoanei condamnate este luat în considerare pentru a lua decizia privind transmiterea hotărârii judecătorești, însoțite de certificat. Atunci când persoana condamnată s-a folosit de posibilitatea prevăzută de prezentul alineat, avizul acesteia este transmis statului de executare, în special în vederea aplicării articolului 4 alineatul (4). Dacă persoana condamnată și-a exprimat avizul verbal, statul emitent se asigură că înregistrarea scrisă a acestei declarații este pusă la dispoziția statului de executare.

(4) Autoritatea competentă din statul emitent informează persoana condamnată, într-o limbă înțeleasă de aceasta, că a decis să transmită hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, folosind formularul standard de notificare prevăzut în anexa II. Atunci când persoana condamnată se găsește în statul de executare în momentul luării deciziei în cauză, formularul este transmis statului de executare, care informează persoana condamnată în consecință.

(5) Alineatul (2) litera (a) nu se aplică Poloniei ca stat emitent și ca stat de executare în cazurile în care hotărârea judecătorească a fost emisă înainte de expirarea unui termen de cinci ani de la 5 decembrie 2011. Polonia poate notifica în orice moment Secretariatul General al Consiliului cu privire la faptul că nu va mai recurge la această derogare.

Articolul 7

Dubla incriminare

(1) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate, a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de legislația statului emitent, duc la recunoașterea hotărârii judecătorești și la executarea sentinței pronunțate, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:

— participarea la un grup criminal organizat,

— terorismul,

— traficul de persoane,

— exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,

— traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope,

— traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive,

— corupția,

— fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽¹⁾,

— spălarea produselor infracțiunii,

— falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro,

— faptele legate de criminalitatea informatică,

— infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,

— facilitarea intrării și a șederii ilegale,

— omorul, loviturile și vătămrile corporale grave,

— traficul ilicit de organe și țesuturi umane,

— răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci,

— rasismul și xenofobia,

— furtul organizat sau armat,

— traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,

— înșelăciunea,

⁽¹⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 49.

- tâlhărie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificarea de acte oficiale și uz de fals,
- falsificarea de mijloace de plată,
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- traficul de vehicule furate,
- violul,
- incendierea cu intenție,
- crimele care țin de competența Curții Penale Internaționale,
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave,
- sabotajul.

(2) Consiliul poate decide să adauge în orice moment alte categorii de infracțiuni pe lista prevăzută la alineatul (1), hotărând în unanimitate, după consultarea Parlamentului European în condițiile stabilite la articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană. Consiliul examinează, ținând seama de raportul care i-a fost prezentat în conformitate cu articolul 29 alineatul (5) din prezenta decizie-cadru, dacă lista ar trebui extinsă sau modificată.

(3) Pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența alineatului (1), statul de executare poate condiționa recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de faptul că hotărârea trebuie să se refere la fapte care să reprezinte o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.

(4) Fiecare stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, să declare printr-o declarație notificată Secretariatului General al Consiliului că nu va aplica alineatul (1). Orice astfel de declarație poate fi retrasă în orice moment. Declarațiile sau retragerile de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 8

Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei

(1) Autoritatea competentă din statul de executare a sentinței recunoaște o hotărâre judecătorească transmisă în conformitate cu articolul 4 și conform procedurii enunțate la articolul 5 și ia toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei, cu excepția cazurilor în care decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 9.

(2) În cazul în care pedeapsa este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește durata acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide să adapteze sancțiunea numai în măsura în care aceasta depășește pedeapsa maximă prevăzută în legislația națională pentru infracțiuni similare. Sancțiunea adaptată nu poate fi mai puțin decât pedeapsa maximă prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația statului de executare.

(3) În cazul în care pedeapsa este incompatibilă cu legislația statului de executare în ceea ce privește natura acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide să o adapteze la pedeapsa sau măsura prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația sa. O astfel de pedeapsă sau măsură trebuie să corespundă cât mai îndeaproape posibil sancțiunii pronunțate în statul emitent și, prin urmare, pedeapsa nu poate fi transformată într-o sancțiune pecuniară.

(4) Sancțiunea adaptată nu este, prin natura sau durata sa, mai dură decât sancțiunea pronunțată în statul emitent.

Articolul 9

Temeiuri de nerecunoaștere și de neexecutare

(1) Autoritatea competentă din statul de executare poate refuza să recunoască hotărârea judecătorească și să dispună executarea pedepsei, în cazul în care:

- (a) certificatul menționat la articolul 4 este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă a statului de executare;
- (b) nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 4 alineatul (1);
- (c) executarea pedepsei ar contraveni principiului *non bis in idem*;

- (d) hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare, în cazurile menționate la articolul 7 alineatul (3) și, dacă statul de executare a făcut o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4), în cazurile menționate la articolul 7 alineatul (1). Cu toate acestea, în privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi refuzată pe motivul că legislația statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislația statului emitent;
- (e) executarea pedepsei este deja prescrisă în conformitate cu legislația statului de executare;
- (f) legislația statului de executare prevede imunitatea, ceea ce face imposibilă executarea sentinței;
- (g) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, în temeiul legislației statului de executare, datorită vârstei sale, nu putea răspunde penal pentru faptele cu privire la care s-a emis hotărârea judecătorească;
- (h) în momentul în care autoritatea competentă a statului de executare primește hotărârea judecătorească, rămân de executat mai puțin de șase luni din pedepși;
- (i) hotărârea judecătorească a fost pronunțată în contumacie, cu excepția cazului în care certificatul atestă că persoana a fost citată personal sau informată prin intermediul unui reprezentant competent în conformitate cu legislația națională a statului emitent cu privire la ora și locul audierii care a dus la emiterea hotărârii judecătorești în contumacie, sau că persoana respectivă a indicat autorității competente că nu contestă cauza;
- (j) statul de executare face o cerere în temeiul articolului 18 alineatul (3), înainte de a se lua o hotărâre în conformitate cu articolul 12 alineatul (1), iar statul emitent nu consimte, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) litera (g), ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracțiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată;
- (k) sentința pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care, fără a aduce atingere articolului 8 alineatul (3), nu poate fi aplicată de statul de executare în conformitate cu sistemul său juridic sau medical;
- (l) hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care, în temeiul legislației statului de executare, sunt considerate a fi fost comise în întregime, în majoritate sau într-o măsură

esențială pe teritoriul acestuia, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia.

(2) Orice decizie luată în temeiul alineatului (1) litera (l) din prezentul articol, în legătură cu infracțiuni comise parțial pe teritoriul statului de executare, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia, este luată de către autoritatea competentă a statului de executare în condiții excepționale și de la caz la caz, luându-se în considerare circumstanțele specifice cauzei, în special faptul dacă faptele în cauză au avut loc sau nu în majoritate sau într-o măsură esențială în statul emitent.

(3) În cazurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (i) (k) și (l), înainte de a decide nerecunoașterea hotărârii judecătorești și neexecutarea pedepsei, autoritatea competentă din statul de executare consultă autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi solicită să furnizeze, fără întârziere, orice informații suplimentare necesare.

Articolul 10

Recunoașterea parțială și executarea

(1) În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare ar putea lua în considerare recunoașterea parțială a hotărârii judecătorești și executarea parțială a pedepsei, aceasta poate consulta autoritatea competentă a statului emitent în vederea găsirii unui acord, astfel cum se prevede la alineatul (2), înainte de a decide să refuze recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei în întregime.

(2) Autoritățile competente ale statului membru emitent și ale statului membru de executare pot ajunge la un acord, de la caz la caz, în ceea ce privește recunoașterea și executarea parțială a unei pedepse, în conformitate cu condițiile stabilite de respectivele autorități, cu condiția ca o astfel de recunoaștere și executare să nu aibă ca rezultat o prelungire a duratei pedepsei. În absența unui astfel de acord, certificatul este retras.

Articolul 11

Amânarea recunoașterii hotărârii

Recunoașterea hotărârii judecătorești în statul de executare poate fi amânată, în cazul în care certificatul menționat la articolul 4 este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești, până la completarea sau corectarea acestuia, într-un termen rezonabil stabilit de către statul de executare.

Articolul 12

Hotărârea privind executarea pedepsei și termene

(1) Autoritatea competentă din statul de executare decide în cel mai scurt timp dacă recunoaște hotărârea judecătorească și dispune executarea pedepsei și informează statul emitent cu privire la aceasta, inclusiv cu privire la orice decizie de adaptare a sancțiunii în conformitate cu articolul 8 alineatele (2) și (3).

(2) Cu excepția cazului în care există un temei pentru amânare în temeiul articolului 11 sau articolului 23 alineatul (3), decizia finală privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei se ia în termen de 90 de zile de la primirea hotărârii și a certificatului.

(3) În situații excepționale în care autoritatea competentă din statul de executare nu poate respecta termenul prevăzut la alineatul (2), aceasta informează autoritatea competentă a statului emitent, fără întârziere și prin orice mijloace, menționând motivele întârzierii și timpul preconizat a fi necesar pentru luarea deciziei finale.

Articolul 13

Retragerea certificatului

Statul emitent poate să retragă certificatul de la statul de executare atât timp cât executarea pedepsei nu a început încă în statul de executare, justificând această retragere. La retragerea certificatului, statul de executare nu mai dispune executarea pedepsei.

Articolul 14

Arestul preventiv

În cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare, la cererea statului emitent, anterior sosirii hotărârii judecătorești și a certificatului sau înainte de a decide recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei, statul de executare poate aresta persoana condamnată sau poate lua orice altă măsură pentru a se asigura că persoana condamnată nu părăsește teritoriul acestuia, până în momentul în care se ia decizia cu privire la recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. Durata pedepsei nu se prelungește ca rezultat al timpului petrecut în arest în temeiul prezentei dispoziții.

Articolul 15

Transferarea persoanelor

(1) În cazul în care persoana condamnată se află în statul emitent, aceasta este transferată în statul de executare în momentul convenit de autoritățile competente din statul emitent și din statul de executare, în termen de maximum 30 de zile de la luarea deciziei finale privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de către statul de executare.

(2) În cazul în care circumstanțe neprevăzute împiedică transferarea persoanei condamnate în termenul stabilit la alineatul (1), autoritățile competente ale statului de executare și ale statului emitent se contactează reciproc fără întârziere. Transferarea se efectuează imediat ce respectivele circumstanțe încetează să mai existe. Autoritatea competentă a statului emitent informează imediat autoritatea competentă a statului

de executare și convine împreună cu aceasta asupra unei noi date pentru transferare. În acest caz, transferarea se efectuează în termen de 10 zile de la noua dată astfel stabilită.

Articolul 16

Tranzitul

(1) Fiecare stat membru, în conformitate cu legislația proprie, permite tranzitul pe teritoriul său al unei persoane condamnate care este transferată în statul de executare, cu condiția ca statul emitent să-i transmită o copie a certificatului menționat la articolul 4, împreună cu cererea de tranzit. Cererea de tranzit și certificatul pot fi transmise prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă. La cererea statului membru care urmează să permită tranzitul, statul emitent furnizează o traducere a certificatului în una dintre limbile acceptate de statul membru care urmează să permită tranzitul, care trebuie indicate în cerere.

(2) În cazul în care primește o cerere de a permite tranzitul, statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul informează statul emitent dacă nu poate garanta că persoana condamnată nu va fi urmărită penal, sau, cu excepția dispozițiilor alineatului (1), reținută sau supusă în alt mod unei restrângeri a libertății acesteia pe teritoriul său, pentru orice infracțiune comisă sau pedeapsă aplicată anterior ieșirii persoanei în cauză de pe teritoriul statului emitent. În acest caz, statul emitent își poate retrage cererea.

(3) Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul notifică, urmând aceeași procedură, decizia sa, luată în regim prioritar și nu mai târziu de o săptămână de la primirea cererii. Luarea deciziei poate fi amânată până în momentul în care traducerea solicitată în temeiul alineatului (1) este transmisă statului membru căruia i se solicită să permită tranzitul.

(4) Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul poate reține persoana condamnată în custodie numai atât cât este necesar pentru efectuarea tranzitului pe teritoriul său.

(5) Nu este necesară o cerere de tranzit în cazul transportului aerian fără escală programată. Cu toate acestea, în cazul unei aterizări neprevăzute, statul emitent furnizează informațiile menționate la alineatul (1) în termen de 72 de ore.

Articolul 17

Legea care reglementează executarea

(1) Executarea unei pedepse este reglementată de legea statului de executare. Autoritățile statului de executare sunt singurele competente, sub rezerva alineatelor (2) și (3), să decidă cu privire la procedurile de executare și să stabilească toate măsurile aferente, inclusiv temeiurile pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată.

(2) Autoritatea competentă a statului de executare deduce întreaga perioadă privativă de libertate deja executată în legătură cu pedeapsa în privința căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată.

(3) La cerere, autoritatea competentă a statului de executare informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la dispozițiile aplicabile în ceea ce privește posibila eliberare înainte de termen sau condiționată. Statul emitent poate fi de acord cu aplicarea acestor dispoziții sau poate retrage certificatul.

(4) Statele membre pot prevedea ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment.

Articolul 18

Principiul specialității

(1) Sub rezerva alineatului (2), o persoană transferată în statul de executare în temeiul prezentei decizii-cadru nu poate fi urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune comisă anterior transferării sale, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în următoarele cazuri:

- (a) persoana care a avut posibilitatea de a părăsi teritoriul statului de executare nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea definitivă în libertate, sau a revenit pe teritoriul respectiv după ce îl părăsise;
- (b) infracțiunea nu se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenție;
- (c) procedurile penale nu au drept consecință aplicarea unei măsuri care limitează libertatea persoanei;
- (d) persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o sancțiune pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar și în cazul în care sancțiunea sau măsura pot duce la o limitare a libertății persoanei în cauză;
- (e) persoana condamnată a consimțit să fie transferată;
- (f) ulterior transferării, persoana condamnată a renunțat în mod expres la dreptul de a i se aplica principiul specialității în ceea ce privește anumite infracțiuni comise anterior transferării. Renunțarea este declarată în fața autorităților judiciare competente din statul de executare și este înre-

gistrată în conformitate cu legislația națională a statului respectiv. Declarația de renunțare este redactată astfel încât să reiasă clar că persoana în cauză a dat-o în mod voluntar și în deplină cunoștință de cauză referitor la consecințele acesteia. Persoana în cauză are dreptul la consiliere juridică în acest scop;

(g) în alte situații decât cele menționate la literale (a)-(f), în cazul în care statul emitent își dă acordul în conformitate cu alineatul (3).

(3) O cerere pentru acordul statului emitent se depune pe lângă autoritatea competentă din statul emitent, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI și de traducerea prevăzută la articolul 8 alineatul (2). Acordul se dă în cazul în care ar exista o obligație de a preda persoana în conformitate cu decizia-cadru menționată. Decizia se ia în cel mult 30 de zile de la primirea cererii. În situațiile menționate la articolul 5 din decizia-cadru menționată, statul de executare furnizează garanțiile prevăzute în respectiva decizie-cadru.

Articolul 19

Amnistia, grațierea și revizuirea hotărârii judecătorești

(1) Amnistia sau grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de către statul de executare.

(2) Statul emitent decide în exclusivitate cu privire la cererile de revizuire a hotărârii judecătorești prin care se aplică pedeapsa care urmează a fi executată în temeiul prezentei decizii-cadru.

Articolul 20

Informații furnizate de statul emitent

(1) Autoritatea competentă din statul emitent informează imediat autoritatea competentă din statul de executare cu privire la orice decizie sau măsură în urma cărora pedeapsa încetează, imediat sau într-un anumit termen, să aibă un caracter executoriu.

(2) Autoritatea competentă din statul de executare încetează executarea pedepsei de îndată ce este informată de către autoritatea competentă a statului emitent cu privire la decizia sau măsura menționată la alineatul (1).

Articolul 21

Informații furnizate de statul de executare

Autoritatea competentă a statului de executare informează fără întârziere autoritatea competentă a statului emitent, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă:

(a) cu privire la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către autoritatea competentă responsabilă cu executarea acesteia, conform articolului 5 alineatul (5);

- (b) cu privire la imposibilitatea practică de a executa pedeapsa, deoarece, după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul de executare, persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare, caz în care statul de executare nu are nicio obligație de a asigura executarea pedepsei;
- (c) cu privire la decizia finală de a recunoaște hotărârea judecătorească și de a dispune executarea pedepsei, inclusiv data deciziei;
- (d) cu privire la decizia de a nu recunoaște hotărârea judecătorească și de a nu executa pedeapsa, în conformitate cu articolul 9, inclusiv motivarea deciziei;
- (e) cu privire la decizia de a adapta sancțiunea, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) sau (3), inclusiv motivarea deciziei;
- (f) cu privire la decizia de a nu executa pedeapsa din motivele menționate la articolul 19 alineatul (1), inclusiv motivarea deciziei;
- (g) cu privire la începutul și sfârșitul perioadei de eliberare condiționată, în cazul în care statul emitent indică acest lucru în certificat;
- (h) cu privire la evadarea persoanei condamnate din custodie;
- (i) cu privire la executarea pedepsei, de îndată ce a fost executată în întregime.

Articolul 22

Consecințele transferării persoanei condamnate

- (1) Sub rezerva alineatului (2), statul emitent nu poate proceda la executarea pedepsei după ce executarea acesteia a început în statul de executare.
- (2) Dreptul de a executa sentința revine statului emitent din momentul în care este informat de către statul de executare cu privire la neexecutarea parțială a pedepsei în conformitate cu articolul 21 litera (h).

Articolul 23

Regimul lingvistic

- (1) Certificatul se traduce în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare. Orice stat membru poate să indice, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta traducerea în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.
- (2) Sub rezerva alineatului (3), nu se solicită traducerea hotărârii judecătorești.
- (3) Orice stat membru poate indica, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, printr-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că poate solicita, în calitate de stat de executare, imediat după primirea hotărârii judecătorești și a certificatului și în cazul în care consideră conținutul certificatului insuficient pentru a lua o decizie privind executarea pedepsei, ca hotărârea judecătorească sau părți esențiale din aceasta să fie traduse în limba sau una dintre limbile oficiale ale statului de executare sau în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene. O astfel de cerere se face, în cazul în care este necesar, în urma consultărilor, pentru a se indica părțile esențiale din hotărârea judecătorească ce urmează a fi traduse, între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare.

Decizia privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei poate fi amânată până la transmiterea traducerii de către statul emitent statului de executare, sau, în cazul în care statul de executare decide să traducă hotărârea judecătorească pe cheltuiala sa, până în momentul în care a fost obținută traducerea.

Articolul 24

Cheltuieli

Cheltuielile care rezultă din aplicarea prezentei decizii-cadru sunt suportate de statul de executare, cu excepția costurilor aferente transferării persoanei condamnate în statul de executare și a celor care apar exclusiv pe teritoriul suveran al statului emitent.

Articolul 25

Executarea sentințelor ca urmare a unui mandat european de arestare

Fără a aduce atingere Deciziei-cadru 2002/584/JAI, dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică *mutatis mutandis*, în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile deciziei-cadru respective, executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în cazuri în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) din decizia-cadru respectivă, sau în cazul în care, în temeiul articolului 5 alineatul (3) din decizia-cadru respectivă, acesta a impus condiția ca persoana să fie returnată pentru a executa pedeapsa în statul membru în cauză, cu scopul de a se evita impunitatea persoanei respective.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 26

Raportul cu alte acorduri și înțelegeri

(1) Fără a aduce atingere aplicării acestora între statele membre și statele terțe, precum și aplicării lor într-o perioadă tranzitorie, în conformitate cu articolul 28, prezenta decizie-cadru înlocuiește, de la 5 decembrie 2011, dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții aplicabile în relațiile dintre statele membre:

- Convenția Europeană asupra transferării persoanelor condamnate din 21 martie 1983 precum și protocolul adițional la aceasta din 18 decembrie 1997;
- Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970;
- Titlul III, capitolul 5 din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Convenției Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune;
- Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești străine din 13 noiembrie 1991.

(2) Statele membre pot continua să aplice acordurile sau înțelegerile multilaterale în vigoare după 27 noiembrie 2008, în măsura în care acestea permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor de executare a pedepselor.

(3) Statele membre pot încheia acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale după 5 decembrie 2008, în măsura în care aceste acorduri sau înțelegeri permit extinderea sau lărgirea dispozițiilor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor de executare a pedepselor.

(4) Statele membre notifică Consiliului și Comisiei, până la 5 martie 2009, acordurile sau înțelegerile existente menționate la alineatul (2) pe care doresc să continue să le aplice. De

asemenea, statele membre notifică Consiliului și Comisiei orice nou acord sau nouă înțelegere menționat(ă) la alineatul (3), în termen de trei luni de la data semnării acestuia (acesteia).

Articolul 27

Aplicarea teritorială

Prezenta decizie-cadru se aplică Gibraltarului.

Articolul 28

Dispoziție tranzitorie

(1) Cererile primite înainte de 5 decembrie 2011 continuă să fie reglementate în conformitate cu instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate. Cererile primite după data respectivă sunt reglementate de normele adoptate de către statele membre în conformitate cu prezenta decizie-cadru.

(2) Cu toate acestea, orice stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru, să facă o declarație conform căreia, în situațiile în care hotărârea definitivă a fost emisă înaintea datei specificate, va continua, în calitate de stat emitent și de executare, să aplice instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate, aplicabile înainte de 5 decembrie 2011. În cazul formulării unei astfel de declarații, respectivele instrumente se aplică în situațiile menționate în raport cu toate celelalte state membre, indiferent dacă acestea au făcut sau nu aceeași declarație. Data respectivă nu poate fi ulterioară datei de 5 decembrie 2011. Declarația menționată se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Declarația poate fi retrasă oricând.

Articolul 29

Punerea în aplicare

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 5 decembrie 2011.

(2) Statele membre transmit Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislația lor națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru. Pe baza unui raport întocmit de către Comisie cu ajutorul acestor informații, Consiliul, până la 5 decembrie 2012, evaluează măsura în care statele membre s-au conformat dispozițiilor prezentei decizii-cadru.

(3) Secretariatul General al Consiliului notifică statele membre și Comisia cu privire la notificările sau declarațiile efectuate în conformitate cu articolul 4 alineatul (7) și articolul 23 alineatul (1) sau (3).

(4) Fără a aduce atingere articolului 35 alineatul (7) din Tratatul privind Uniunea Europeană, un stat membru care s-a confruntat în mod repetat cu dificultăți în aplicarea articolului 25 din prezenta decizie-cadru, care nu au fost rezolvate în urma consultărilor bilaterale, informează Consiliul și Comisia cu privire la respectivele dificultăți. Comisia, pe baza acestor informații și pe baza oricăror alte informații de care dispune, întocmește un raport, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate, în vederea rezolvării respectivelor dificultăți.

(5) Până la 5 decembrie 2013, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate. Consiliul, pe baza eventualelor rapoarte din partea Comisiei și pe baza eventualelor inițiative, analizează în special articolul 25 pentru a stabili dacă este cazul ca acesta să fie înlocuit cu dispoziții mai detaliate.

Articolul 30

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 27 noiembrie 2008.

Pentru Consiliu
Președintele

M. ALLIOT-MARIE

ANEXA I

CERTIFICAT

menționat la articolul 4 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană ⁽¹⁾

(a) * Statul emitent:
* Statul de executare:

(b) Instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare:
Denumirea oficială:
Hotărârea a fost pronunțată la (menționați data: zz-ll-aaaa):
Hotărârea a rămas definitivă la (menționați data: zz-ll-aaaa):
Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul):

(c) Informații privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la certificat:

1. Tipul autorității: Vă rugăm să bifați căsuța potrivită:

☐ Autoritate centrală:
☐ Instanță:
☐ Altă autoritate:

2. Date de contact ale autorității indicate la litera (c):

Denumirea oficială:
.....
Adresa:
.....
Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/orașului):
Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/orașului):
Adresă e-mail (dacă e disponibilă):

3. Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea:

4. Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării hotărârii judecătorești sau obținerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel, nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la nr. 2:
.....
.....

⁽¹⁾ Prezentul certificat trebuie să fie scris sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă acceptată de respectivul stat.

(d) Informații privind persoana asupra căreia s-a pronunțat condamnarea:

Nume:

Prenume:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex:

Cetățenie

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Ultimele adrese/reședințe cunoscute:

Limba (limbile) pe care persoana le înțelege (dacă se cunoaște):

.....

Persoana condamnată este:

☐ în statul emitent și urmează să fie transferată în statul de executare.

☐ în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.

Informații suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile și dacă este cazul:

1. Fotografia și amprentele persoanei și/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obținerii respectivelor informații:

.....

2. Tipul și numărul cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate:

.....

3. Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate:

.....

4. Alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare:

.....

.....

(e) Cerere de arest preventiv formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

☐ Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.

☐ Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați numele autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):

.....

.....

.....

(f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

- ☐ A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru MEA].

Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

.....

Numele autorității care a emis MEA:

Data deciziei de executare a pedepsei și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

.....

Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei:

.....

- ☐ A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru MEA].

Data deciziei de predare a persoanei:

Numele autorității care a emis decizia de predare:

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil:

Data predării persoanei, dacă este disponibil:

(g) Motivele transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului [în cazul în care ați completat rubrica (f), nu este necesar să completați această rubrică]:

Hotărârea judecătorească și certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și:

- ☐ (a) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care aceasta locuiește.

- ☐ (b) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care persoana condamnată va fi deportată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau de deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificați numele autorității care a emis ordinul, data emiterii și numărul de înregistrare, dacă este disponibil:

- ☐ (c) Statul de executare este un stat, altul decât cel menționat la litera (a) sau (b), a cărei autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul respectiv.

- ☐ (d) Statul de executare a transmis o notificare conform articolului 4 alineatul (7) din decizia-cadru și:

- ☐ se confirmă că, după știința autorității competente a statului emitent, persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și va păstra dreptul de reședință permanentă în respectivul stat, sau

- ☐ se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

(h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, la infracțiuni.

Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul; precum și natura implicării persoanei condamnate:

.....
.....
.....
.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:

.....
.....
.....

2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la litera (h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:

- ☐ participare la un grup criminal organizat;
- ☐ terorism;
- ☐ trafic de persoane;
- ☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- ☐ traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- ☐ traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- ☐ corupția;
- ☐ fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- ☐ spălarea produselor infracțiunii;
- ☐ falsificarea, inclusiv contrafacerea monedei euro;
- ☐ fapte legate de criminalitatea informatică;
- ☐ infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- ☐ facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- ☐ omor, vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci;
- ☐ rasism și xenofobie;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ înșelăciune;
- ☐ tâlhărie și extorcare de fonduri;
- ☐ contrafacerea și pirateria produselor;
- ☐ falsificarea de acte oficiale și uz de fals;
- ☐ falsificarea mijloacelor de plată;
- ☐ traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- ☐ traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere cu intenție;
- ☐ crime care țin de competența Curții Penale Internaționale;
- ☐ sechestrare ilegală de aeronave/nave;
- ☐ sabotaj.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la subpunctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de subpunctul 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla încriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

.....
.....
.....

(i) Stadiul hotărârii de condamnare:

1. Specificați dacă hotărârea judecătorească a fost pronunțată *in absentia*:

- ☐ Nu, nu a fost.
- ☐ Da, a fost; se confirmă că:
- ☐ persoana a fost informată personal sau prin intermediul unui reprezentant competent în conformitate cu dreptul intern al statului emitent, cu privire la data, ora și locul audierii care a condus la pronunțarea hotărârii judecătorești *in absentia* sau
- ☐ persoana a menționat unei autorități competente că nu contestă decizia.

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile):

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile):

..... la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clemență etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa):, la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

- ☐ Nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent
- ☐ Persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa) ⁽¹⁾:

3. Tipul pedepsei:

- ☐ pedeapsă privativă de libertate
- ☐ măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificați):
-

(j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată:

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:

- ☐ a jumătate din pedeapsă
- ☐ a două treimi din pedeapsă
- ☐ a altei perioade din pedeapsă (vă rugăm să specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

- ☐ dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate;
- ☐ începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

⁽¹⁾ „Vă rugăm să introduceți aici data până la care pedeapsa va fi fost executată în întregime (fără a lua în considerare posibilitățile de eliberare înainte de termen și/sau condiționată de orice natură) în cazul în care persoana s-ar afla în statul emitent.”

(k) Avizul persoanei condamnate:

1. ☐ Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.
2. ☐ Persoana condamnată se află în statul emitent și:
- a. ☐ a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului
- ☐ a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului
- ☐ nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați motivele evocate de persoana condamnată):
-
-
- b. ☐ Avizul persoanei condamnate se află în anexă.
- ☐ Avizul persoanei condamnate a fost transmis statului de executare la (specificați data: zz-ll-aaaa):
-

(l) Alte informații relevante pentru caz (informații opționale):

.....

.....

(m) Informații finale:

Textul hotărârii (hotărârilor) judecătorești se anexează la certificat ⁽¹⁾.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului său care certifică

.....

Nume:

Funcția deținută (titlu/grad):

Data:

Ștampilă oficială (dacă este cazul)

⁽¹⁾ Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să anexeze cauzei toate hotărârile judecătorești care sunt necesare pentru a avea toate informațiile privind pedeapsa definitivă care urmează a fi executată. Se pot anexa, de asemenea, eventualele traduceri disponibile ale hotărârii (hotărârilor) judecătorești.

ANEXA II

NOTIFICAREA PERSOANEI CONDAMNATE

Prin prezenta vi se aduce la cunoștință decizia (autoritate competentă a statului emitent) de a transmite hotărârea (instanță competentă a statului emitent) din data de (data hotărârii judecătorești) (număr de înregistrare; dacă este cazul) către (statul de executare) în scopul recunoașterii și executării de către acesta a pedepsei aplicate prin hotărârea menționată, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

Executarea pedepsei va fi reglementată de legea (statul de executare). Autoritățile statului respectiv vor avea competența de a decide cu privire la procedurile de executare și de a stabili toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau condiționate.

Autoritatea competentă din (statul de executare) trebuie să deducă perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Sancțiunea poate fi adaptată de către autoritatea competentă din (statul de executare) numai dacă este incompatibilă, prin natura sau durata sa, cu legislația statului respectiv. Sancțiunea adaptată nu trebuie, prin natura sau durata sa, să fie mai dură decât pedeapsa aplicată în (statul emitent).

RECTIFICĂRI**Rectificare la Directiva 93/92/CEE a Consiliului din 29 octombrie 1993 privind montarea dispozitivelor de iluminat și semnalizare luminoasă pe autovehicule cu două sau trei roți**

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 311 din 14 decembrie 1993)

(Ediția specială în limba română, capitolul 7, volumul 3, p. 30)

La pagina 79, în anexa V, punctul 6.1.10:

în loc de: „6.1.10 Indicator de comandă: opțional”,

se va citi: „6.1.10 Indicator de comandă: obligatoriu”.

La pagina 81, în anexa V, punctul 6.3.10:

în loc de: „6.3.10 Indicator de comandă: opțional”,

se va citi: „6.3.10 Indicator de comandă: obligatoriu”.

La pagina 92, în anexa VI, punctul 6.1.10:

în loc de: „6.1.10 Indicator de comandă: opțional”,

se va citi: „6.1.10 Indicator de comandă: obligatoriu”.

La pagina 94, în anexa VI, punctul 6.3.10:

în loc de: „6.3.10 Indicator de comandă: opțional”,

se va citi: „6.3.10 Indicator de comandă: obligatoriu”.

AVIZ CITITORILOR

Instituțiile au hotărât să nu mai menționeze, în textele lor, ultima modificare a actelor citate.

În lipsa unor dispoziții contrare, actele la care se face trimitere în textele publicate se consideră ca fiind actele în versiunea în vigoare a acestora.